

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΛΔ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 — ΤΗΛ. 27.689 | 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1957 | ΑΡΙΘ. 13

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΝΕΑΝ ΚΑΤΑΔΙΚΗΝ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ

Ούτε ἀπροσδόκητον ὡς γεγονός, ἀλλὰ καὶ οὔτε ἀσυνεπεῖς ὑπῆρξαν, τόσοσιν ὁ στρατάρχης Χάρντιγκ ὅσον καὶ οἱ Ἕλληνοὶ δυνάσται τῆς Κύπρου, διὰ τὴν νέαν δικαστικὴν δολοφονίαν, ἢ ὅποια διεπράχθη εἰς τὴν μαρτυρικὴν μεγαλόνησον, μὲ τὴν εἰς θάνατον καταδικὴν τοῦ νεαροῦ Κυπρίου δημοσιογράφου Νικολάου Σαμφών.

*

Οὗτος, ὡς γνωστόν, εἶχε κατηγορηθῆ διὰ φόνον Ἕλληνοῦ λοχίου. Εἶχεν ὁμοῦς ἀθωωθῆ, καθ' ὅσον κατὰ τὴν διαδικασίαν ἀπεδείχθη, ὅτι προέβη εἰς «ὁμολογίαν ἐνοχῆς» κατόπιν βασανιστηρίων. Ἐν συνεχείᾳ ὁμοῦς, καὶ προφανῶς λόγω σκοπιμότητος, εἰσήχθη εἰς νέαν δίκην, μὲ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν τὴν φορὰν, ὅτι μετέφερε μυδραλλιοφόρον, καὶ κατεδικάσθη.

*

Εἶναι λοιπὸν ἀπολύτως συνεπὴς ὁ στρατάρχης Χάρντιγκ πρὸς τὴν ἐντολὴν τὴν ὅποیان ἔχει, ὅπως γίνῃ πάσῃ θυσίᾳ ὁ δῆμιος τῆς ἐλευθερίας τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ. Διὰ τοῦτο συνεχίζει ὡμῶς καὶ σκληροτραχήλως τὸ ἔργον του. Καὶ μὲ κωνικὴν ἀντόχρημα ἀδιαφορίαν πρὸς οἰανδήποτε ἠθικὴν καὶ εὐπρέπειαν ἐγκληματεῖ συνειδητῶς. Διότι πιστεύει, ὅτι ἐνεργῶν οὕτω, στηρίζει τὴν ἀποικιοκρατίαν τῆς χώρας του, τὴν ὅποیان ὁ Γκάντι ἐχαράκτηρισεν ἀριστουργηματικῶς «ὡς ὀργανωμένην ἐκμετάλλευσιν τῶν ἀδυνατοτέρων λαῶν διὰ τῆς κτηνώδους ἰσχύος».

*

Ἴδου λοιπὸν ὁ λόγος, διὰ τὸν ὅποιον τόσοσιν ἀπροκάλυπτος καὶ τόσοσιν ἐλεφαντιῶσα εἰς ἔγω-

ἴσμον καὶ παναθλίαν συμφεροντοθηρίαν ἐκδηλοῦται ἡ Ἕλληνοὶ διοίκησις.

Πλανῶνται ὁμοῦς. Διότι ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι ἡ τακτικὴ των αὐτῆ, ὄχι μόνον δὲν τοὺς ὠφελεῖ, ἀλλὰ τοῦναντίον ὑπηρετεῖ τὰ μέγιστα τὴν ἰερότητα τῆς τόσοσιν κρυσταλλίνης Κυπριακῆς ὑποθέσεως. Διότι καὶ διαλύει τὴν - ἠθελημένην ἢ μὴ - θολερότητα σκέψεων ὀρισμένων Ἕλληνοῦν ἐγκεφάλων, ὡς πρὸς τὰς Ἕλληνοὶς προθέσεις. Ἀλλὰ καὶ ἐξεγείρει μοιραίως, μὲ τὰ διαπραττόμενα ἐγκλήματα τὴν παγκόσμιον συνείδησιν, ἢ ὅποια αἰσθάνεται δι' αὐτὰ φρίκην καὶ ἀποτροπιασμόν.

*

Ἡ Ἕλληνοὶ ψυχὴ αἰμάσσει καὶ πάλιν καὶ εἶναι κατώδυνος, διὰ τὴν τύχην ἢ ὅποια ἀναμένει τὸν νεαρόν ἥρωα Νικολάου Σαμφών, τὸ νέον αὐτὸ θῦμα τῆς μαιφόνου διαθέσεως τῶν δυναστῶν. Ἀλλὰ τὸ Ἕλληνοὶ ἔθνος γνωρίζει, ὅτι ἡ ἀπόκτησις τῆς Ἕλευθερίας ἐξαγοράζεται μὲ ἀπροσμετρήτους θυσίας καὶ ὅτι ἐξαγιαζεται μὲ τὸ μαρτύριον. Καὶ ἡ Ἕλευθερία εἶναι ἡ οὐσία τῆς ζωῆς του· καὶ ἡ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα ἐντὸς τῆς ὅποίας καὶ μόνον ἠμπορεῖ νὰ ζῇ τὸ Ἕλληνοὶ κῦτταρον.

Δὲν ἔχουν δέ, παρὰ νὰ ἐνδυναμώσουν ὀλίγον τὴν μνήμην των οἱ φίλοι μας Ἕλληνοὶ, ἢ ὅποια ἐσχάτως μετεβλήθη εἰς μνήμα ἀνοικτόν, καὶ θὰ ἐνθυμηθοῦν τότε, ὅτι μόνον ἡμεῖς οἱ Ἕλληνοὶ ὑπῆρξαμεν οἱ αὐτοθέλητοι καὶ μοναδικοί των παραστάται εἰς τὰς στιγμὰς τῆς φρικτοτέρας των ἀπογνώσεως καὶ ἀπομονώσεως.

Καὶ καθῆκον ἔχουν αἰ στήλαι αὐταὶ νὰ ὑπενθυμίζουν συνεχῶς, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ

Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἡμεῖς οἱ Ἕλληες ἔχομεν ἀναβιβάσει τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς θυρεοὺς μας καὶ εἰς τὰς σημαίας μας, ὡς σύμβολον νίκης καὶ ὡς ὁδηγὸν εἰς τὴν ἱστορικὴν μας πορείαν. Καὶ ὅτι «ἐν τούτῳ νικῶμεν», ὑπὸ τὴν πνευματικὴν τῆς Ὁρθοδόξου μας Ἐκκλησίας πηδαλιονχίαν...

*

Εἰς τὰς σημερινὰς δὲ δυσκόλους στιγμὰς τὰς ὁποίας διερχόμεθα, κ' ἐμπρὸς εἰς τὸ ἀπύθμενον ἀληθῶς βάθος τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως γύρω μας, ἕνα εἶναι τὸ ἄμεσον συμπέρασμα. Καὶ τοῦτο —πανταχόθεν καὶ πολυφθόγγως— διδασκόμεθα. Ὅτι δηλαδὴ καθῆκον ὑπέρτατον ἔχομεν, νὰ διαφυλάττωμεν ἀκηράτους τὰς Ἐθνικάς μας Παραδόσεις, καὶ ἀχράντους καὶ ἀμολεύτους τοὺς θρησκευτικούς μας προσανατολισμούς, πὸν ἀποπνέουν ἠθικὸν μεγαλεῖον καὶ χαροποιὸν ρυθμὸν καὶ ἀπροσμέτρητον εὐγένειαν. Καὶ χάρις εἰς τοὺς ὁποίους, ὄχι μόνον ἐπεζήσαμεν ἐπὶ χιλιετηρίδας ἐπάνω εἰς τοὺς λιτοὺς καὶ ἠλιοβλήτους αὐτοὺς Μεσογειακοὺς μας βράχους. Ἀλλὰ καὶ ἀνεδείχθημεν οἱ πιστότεροι μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ οἱ ἠθικοὶ θριαμβεῦνται τοῦ Κόσμου.

*

Τὸ εἶπομεν ἤδη. Καὶ δὲν θὰ παύσωμεν νὰ τὸ ἐπαναλαμβάνωμεν, ἕως ὅτου καταστῆ συνείδησις εἰς τοὺς μὴ κατανοοῦντας ἡμᾶς. Διὰ τὸν Ἕλληνα ἢ Ἑλευθερία εἶναι ἢ κορυφὴ καὶ τὸ στεφάνωμα τῆς ζωῆς, καὶ ὁ θρίαμβος τῶν ὑψηλοτέρων ἀρχῶν, πὸν ἐπιτυγχάνεται, μὲ ἀγῶνας καὶ μὲ θυσίας ἀπροσμετρήτους καὶ μὲ τὸν Σταυρὸν. Διὰ τὸν Ἀντικὸν ὅμως κόσμον, ὅπως φαίνεται, ἡ ὑψηλὴ τῆς αὐτῆς ἔννοια ἔχει ἐκφυλισθῆ. Καὶ ἡ Ἑλευθερία δὲν νοεῖται εἰμὴ ὡς πολιτικὴ τοιαύτη. Καὶ διὰ τοῦτο κατολισθαίνει οὗτος τόσον συχνὰ εἰς ἀπαραδέκτους ἐνεργείας, εἰς αὐθαιρέτους ἐκδηλώσεις καὶ εἰς τυραννικὴν ἀποικιοκρατικὴν ὁργάνωσιν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκμηδενίζεται ἡ συνείδησις τοῦ δικαίου, καὶ ἀποσκυβαλίζεται ὁ ἄνθρωπος «ὡς κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ ὁμοίωσιν» πλασθεῖς.

*

Μὲ τὰς κρατούσας δὲ αὐτὰς εἰς τὸν Ἀντικὸν Κόσμον ἀντιλήψεις, εἶναι ἐπόμενονον ὅτι δὲν ἀναμένομεν ἄμεσον τὸν τερματισμὸν τῆς ἐκ-

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ

Τῇ 5ῃ τρ. μηνὸς ἐπὶ ταῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου, ἐγένετο ἐν τῷ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῷ πανηγυρικὴ λειτουργία, χοροστατοῦντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κασσανδρείας κ. Καλλινίκου, συμπαραστατομένου ὑπὸ τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Εὐρίπου κ. Ἀλεξίου καὶ Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνοῦ. Τὴν Θ. Λειτουργίαν παρηκολούθησαν, συμπροσευχόμενοι ὑπὲρ μακροημερεύσεως τῆς Α. Μακαριότητος, ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Μακάριος, ἡ δλότης σχεδὸν τῶν Συνοδικῶν καὶ τῶν παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων, ὁ ἱ. Κληρὸς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ πλήθος εὐσεβοῦς λαοῦ.

Ἀμα τῷ πέρατι τῆς Θ. Λειτουργίας σύμπαν τὸ ἐκκλησίασμα κατηυθύνθη πρὸς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον, ἔνθα ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος κ. Δαμασκηνὸς ἐδέχετο τοὺς ἀθρόως προσερχομένους, ἵνα ἐγγραφῶσι εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ ἀνοιγὲν βιβλίον συγχαρητηρίων καὶ ὑποβάλωσι τὰς εὐχὰς αὐτῶν εἰς τὸν ἑορτάζοντα Προκαθήμενον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν ἐλήφθη τὸ κάτωθι συγχαρητήριον τηλεγράφημα τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Παύλου.

«Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. ΔΩΡΟΘΕΟΝ
Ἐνταῦθα

Ἐπὶ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ Ὑμετέρας Μακαριότητος εὐχομαι ἐκ βάθους καρδίας μακροημέρευσιν ἐπ' ἀγαθῷ πατρίδος καὶ Ἐκκλησίας.

ΠΑΥΛΟΣ Β. ».

Εἰς τὸ βιβλίον συγχαρητηρίων ἐνεγράφησαν ἡ

δηλουμένης πνευματικῆς ἀγροικίας καὶ ταχὺν τὸν ἐξευμενισμόν καὶ τὸν ἐξευγενισμόν τῶν διαθέσεων. Καὶ δὲν ἔχομεν εἰμὴ νὰ εὐχηθῶμεν ἀπὸ ψυχῆς, ὅπως ὁ Πανάγαθος Θεὸς φωτίζη τὰς συνειδήσεις ὅλων μας. Ὡς Ὁρθόδοξοι δὲ Χριστιανοί, στοιχοῦντες πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, δὲν θὰ παύσωμεν ποτὲ νὰ κρίνωμεν ὡς ἄξιον τῆς ἀγάπης μας πάντα πλανώμενον. Οὔτε καὶ ν' ἀναμένομεν τὴν ἐπιστροφήν τοῦ Ἀσώτου.

*

Συμπιάσχοντες δὲ καὶ συμπονοῦντες πρὸς τοὺς καταδυναστευομένους ἀδελφούς μας Κυπρίους, θὰ ἐπιτελῶμεν—ἐν παντὶ καὶ πάντοτε—τὸ χρέος μας. Μὲ τὴν ἀδιάσειστον βεβαιότητα ὅτι θ' ἀνατείλουν καὶ εὐτυχέστεραι ἡμέραι.

ΘΕΟΔ. Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΙ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

'Αριθ. 39/1956

Κληρικοί' υποβολή μνηύσεως υπ' αὐτῶν κατὰ τρίτων' ἀναγκαῖον προηγουμένης ἀδείας οἰκείου ἀρχιερέως' νομικὴ φύσις αὐτῆς' ἀρχιερεῖς' ἔννοια' ὑποκείνται εἰς ἀνω προϋπόθεσιν' συνέπειαι.

Μητροπολίτην Κῶ

'Εν σχέσει πρὸς τὰ διὰ τοῦ υπ' ἀριθ. πρωτ. 13272/1956 ἐγγράφου ὑμῶν τεθέντα μοι ἐρωτήματα, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίσω τὰ ἑξῆς:

I. Κατ' ἄρθρ. 60 παρ. 4 τοῦ ν. 671 τῆς 25/27 Σ/βρίου 1943 «περὶ καταστατικοῦ χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» μὴνυσις ἢ ἀγωγή κληρικοῦ κατὰ παντὸς τρίτου κηρύσσονται ἀπαράδεκτοι ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας δικαστικῆς ἀρχῆς, ἐὰν δὲν συνοδεύονται καὶ ὑπὸ ἐγγράφου ἀδείας τοῦ οἰκείου Ἀρχιερέως πρὸς τὸν κληρικὸν διὰ τὴν ἔγερσιν αὐτῶν». Ὁ καταστατικὸς χάρτης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι

A. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Μακάριος, οἱ Συνοδικοί καὶ παρεπιδημοῦντες Ἀρχιερεῖς, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων κ. Σ. Βενιζέλος, ὁ Μ. Αὐτάρχης κ. Ν. Λεβίδης, ὁ Αὐτάρχης τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλείσης κ. Π. Λελοῦδας, ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Γ. Πλατῆς, οἱ Ὑπουργοὶ κ.κ. Τσατσοῦ, Γεροκωστόπουλος, Παπακωνσταντίνου, Μπουρνιάς, Καραπιπέρης καὶ Ἀλιμπράντης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας κ. Σολιώτης, ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου κ. Χωρέμης, ὁ Πρεσβευτὴς κ. Παππᾶς, οἱ Ἀντιπρόεδροι τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου κ. κ. Πέππας καὶ Νταῆς, ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ κ. Γεωργακόπουλος, πολλοὶ Βουλευταί, Ἀκαδημαῖκοι καὶ Καθηγηταὶ Πανεπιστημίων, Ἀνώτατοι Κρατικοὶ καὶ Στρατιωτικοὶ Ἀξιωματοῦχοι, ὁ Ἱερὸς Κλῆρος τῆς πόλεως, οἱ φοιτηταὶ τοῦ Θεολ. Οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστ. Διακονίας καὶ πλῆθος λαοῦ.

Τηλεγραφικῶς ηὐχῆθησαν τῷ Μακαριωτάτῳ ἢ Α. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Ἀθηναγόρας, αἱ Α. Μ. οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας κ. Χριστοφόρος, Ἱεροσολύμων κ. Βενέδικτος καὶ Σερβίας κ. Βικέντιος, ἢ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικής κ. Μιχαήλ, ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Κ. Καραμανλῆς, ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως κ. Ἀποστολίδης, ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Ροδόπουλος, οἱ Ἀρχηγοὶ Κομμάτων κ. κ. Γ. Παπανδρέου, Κ. Τσαλδάρης, Σ. Παπαπολίτης, Κ. Καρτάλης, Κ. Μανιαδάκης, ὁ Γεν. Γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς Ὁρηκοευμάτων τῆς Σερβικῆς Κυβερνήσεως κ. Miloje Dilparic, οἱ Ὑπουργοὶ κ. κ. Θεβαῖος, Θεοτόκης, Ἀθανασίου, Ἀδέρφω-Τσοῦτσας, Παπαληγόρας καὶ Δαδάκης, ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Πουλίτσας, ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Σαπουνάκης, ὁ κ. Ἀλ. Μυλωνᾶς κ. ἄ.

ἀληθὲς ὅτι ἐφαρμόζεται ἐπὶ τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἐν αὐτῇ Μητροπόλεων τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου (διὰ τὰς τελευταίας ταῦτας συνωδᾷ τῷ νόμῳ 3615/28 «περὶ ἐκκλ. διοικήσεως τῶν ἐν ταῖς Νέαις Χώραις τῆς Ἑλλάδος Μητροπόλεων τοῦ Οἴκου. Πατριαρχείου», καὶ τῇ ἀπὸ 14 Σ/βρίου 1928 Πατριαρχικῇ καὶ Συνοδικῇ Πράξει τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου), πλὴν τὸ ἐρευνητέον ἐν προκειμένῳ εἶναι ἂν ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 60 παρ. 4 τοῦ ν. 671]1943 ἀνάγεται εἰς τὴν διοίκησιν ἢ εἰς τὸ δογματικὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας ἢ εἶναι ἀπλῶς διάταξις ποινικοῦ δικονομικοῦ περιεχομένου. Ὡς προκύπτει ἐξ αὐτῆς ὑπόκειται ἀπλῶς εἰδικῇ ποιν. δικ. διάταξις σχετιζομένη μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς ποιν. δώξεως καὶ ἀναφερομένη εἰς πρόσωπα δικαιούμενα πρὸς ἔγκλησιν, ἔχοντα ὅμως ὠρισμένην ιδιότητα. Ὡς τοιαύτη ἡ διάταξις αὕτη κεῖται ἐντὸς τῶν διοικ. διατάξεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος εἰς τρόπον ὥστε πᾶς κληρικὸς, ἀσχετὸς διοικ. ὑπαγωγῆς εἰς τὴν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀνήκων εἰς τὴν Χριστ. Καθολικὴν καὶ Ἀποστολ. Ἐκκλησίαν, νὰ μὴ δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἔγκλησιν ἀνευ τῆς ρηθείσης ἀδείας. Ἡ τοιαύτη διάταξις τοῦ ν. 671]1943 δὲν κατηγορήθη ὑπὸ τοῦ Νέου Κώδικος Ποιν. Δικονομίας, οὔτε σιωπηρῶς, ὡς μὴ ἀναγομένη εἰς θέμα, ὅπερ ρυθμίζει ὁ Κώδιξ Ποιν. Δικ. (ἄρθρ. 591). Πέραν ὅμως τούτου, ἡ ἐκτεθεῖσα διάταξις τοῦ Καταστ. Χάρτου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κινεῖται ἐπὶ πλέον καὶ ἐντὸς τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Χριστ. Ὀρθοδόξου Ἀνατ. Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὸ καθῆκον ὑποταγῆς καὶ εὐπειθείας «οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ διάκονοι, ἀνευ γνώμης τοῦ Ἐπισκόπου μὴδὲν ἐπιτελείουσιν, αὐτὸς γὰρ ἐστὶν ὁ πεπιστευμένος τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου...» (Κανον. ΑΘ' Ἀποστ. Πρβλ. Ἀμβρ. De Sacram III κλπ.). Ὡστε ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐρωτήματος ὑμῶν ἢ ἀπάντησις εἶναι καταφατικὴ, τῶν ἐν Δωδεκανήσῳ κληρικῶν, δεομένων ἀδείας τοῦ Ἀρχιερέως αὐτῶν διὰ τὴν ὑποβολὴν μνηύσεως.

II. Ἐν τῇ Ἱερατικῇ Ἱεραρχίᾳ περιλαμβάνεται ἡ ἀδιάκοπος σειρὰ τῶν προσώπων, ἅτινα εἶναι οἱ φύλακες καὶ φορεῖς τῆς πνευματικῆς ἐκείνης ἐξουσίας, ἣν ὁ Χριστὸς συνέστησεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Εἰς τοὺς μνημονευομένους δὲ εἰς τοὺς κανόνας ἔξ βαθμῶν τῆς Ἱερατικῆς Ἱεραρχίας περιλαμβάνονται καὶ οἱ Ἐπίσκοποι καὶ Ἀρχιερεῖς (βλ. καὶ Νικοδ. Μίλας τὸ Ἐκκλ. Δίκαιον τῆς Ὁρθ. Ἀνατ. Ἐκκλησίας (Μετάφρ. ὑπὸ Μελετ. Ἀποστολοπούλου παρ. 59, 60 καὶ ἰδίᾳ παρ. 52 ἐκδ. 1906 σ. 300 καὶ αὐτόθι ἀναφερόμεναι πηγαί). Συνεπῶς κατ' ἀρχὴν καὶ ὁ Ἐπίσκοπος περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἐν ἄρθρῳ 60 παρ. 4 ἔννοιαν τοῦ κληρικοῦ, πλὴν ἐφ' ὅσον δὲν ὀρίζεται τίνος τὴν ἀδειαν πρέπει νὰ ζητήσῃ οὗτος διὰ τὴν ὑποβολὴν μνηύσεως εἶναι ἀνε-

φάρμοστος ὡς πρὸς τοῦτον ἢ διάταξις αὕτη, μὴ δυναμένη νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῆς κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογῆς ἐτέρων διατάξεων. Ὡστε ἐπὶ τοῦ δευτέρου ὕμων ἐρωτήματος ἢ ἀπάντησίς μου εἶναι, ὅτι περιλαμβάνονται μὲν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ κληρικοῦ, πλὴν δὲν ὁρίζει ὁ νόμος τίνος ἄδειαν δέον νὰ λάβωσι καὶ συνεπῶς διὰ τούτους ἢ διάταξις τοῦ ἄρθρ. 60 παρ. 4 εἶναι ἀνεφάρμοστος.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς
Α. Τούσης

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ἐπὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 39/56 Εἰσαγγελικῆς Γνωμοδοτήσεως.

I. Τὸ ἄρθρον 60 παρ. 4 τοῦ Νόμου 671/43 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», ὡς οὗτος ἐπανήλθεν ἐν ἰσχύει διὰ τοῦ Α. Ν. 365/45 (Ἐφημ. Κυβερ. τευχ. Α', ἀριθ. φύλ. 141/45), ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ νόμου 1882/51 «περὶ ρυθμίσεως ζητημάτων τινῶν ἀφορώτων τὴν Ἐκκλησίαν» (Ἐφ. Κυβ. τευχ. Α', ἀρ. φύλ. 210 τῆς 30 Ἰουνίου 1951) ὡς ἀκολούθως: «4. Μήνυσις, ἀγωγή ἢ προσφυγὴ κληρικοῦ κατὰ παντός τρίτου κηρύσσονται ἀπαράδεκτοι ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Δικαστηρίων, κοινῶν ἢ διοικητικῶν, ἐὰν δὲν συνοδεύονται καὶ ὑπὸ ἐγγράφου ἀδείας τῆς προϊσταμένης αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς».

Ἡ διάταξις αὕτη δὲν εἶναι «ἀπλῶς εἰδικὴ ποινικὴ δικον. διάταξις σχετιζομένη μὲ τὴν ἐναρξιν τῆς ποινικῆς διώξεως», ὡς ὑποστηρίζει ἡ Εἰσαγγελικὴ γνωμοδότησις, ἀλλὰ διάταξις γενικοῦ περιεχομένου, καθ' ὅσον, ὡς ἐλέχθη, τὸ τροποποιηθὲν διὰ τοῦ νόμου 1882/51 τέταρτον ἐδάφιον τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ νόμου 671/43 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» ἀναγράφει: «Μήνυσις, ἀγωγή ἢ προσφυγὴ Κληρικοῦ κατὰ παντός τρίτου κηρύσσονται ἀπαράδεκτοι ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων Δικαστηρίων, κοινῶν ἢ διοικητικῶν...».

Προϊσταμένη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τῶν Κληρικῶν κατὰ τοὺς θείους καὶ Ἱεροὺς Κανόνας καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους καὶ διὰ τὸν νόμον 2200/40, ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως διὰ πληθῆος νόμων, εἶναι ὁ Ἐπίσκοπος, εἰς οὗ τὴν ἐπαρχίαν ἀνήκει ὁ Κληρικὸς.

II. Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον μέρος τῆς ὑπ' ἀριθ. 39/56 Εἰσαγγελικῆς Γνωμοδοτήσεως παρατηροῦμεν τὰ ἀκόλουθα:

Οἱ βαθμοὶ τῆς ἱερωσύνης δὲν εἶναι ἕξ, ἀλλὰ μόνον τρεῖς. Περὶ τούτου σαφέστατα ὁμιλοῦν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ Δογματικὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Οἱ βαθμοὶ οὗτοι εἶναι τοῦ Διακόνου, τοῦ Πρεσβυτέρου, τοῦ Ἐπισκόπου. Ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι Κληρικοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας δὲν ὑπάρχουν. Πάντες οἱ λοιποὶ εἶναι ὑπηρέται καὶ οὐχὶ Κληρικοί.

Ὁ κ. Ἀντεισαγγελεὺς στηριχθεὶς εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Δίκαιον Ν. Μιλᾶς Ἐπισκόπου Ζάρας τῆς Δαλματίας, ὅπερ μετεφράσθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ὑπὸ τοῦ Μελετίου Ἀποστολοπούλου, ἄλλοτε ἐφημερίου τῆς ἐν Βιέννῃ Ἑλλην. Ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Τριά-

δος, δαπάναις τῆς Βιβλιοθήκης Μαρασλῆ, καίτοι ὑποστηρίζεται ὅτι τοῦτο μετεφράσθη τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Π. Θηβαίου, Κ. Παγώνη καὶ Φιλ. Παπαδοπούλου, παρέλαβεν ἐκ τῆς παραγρ. 60 σελ. 333 τὰ ἀκόλουθα: «Οἱ κανόνες μνημονεύουσιν ἕξ βαθμῶν τῆς ἱερατικῆς ἱεραρχίας, ὧν οἱ μὲν τρεῖς ἀπονέμονται ἐντὸς τοῦ βήματος τῇ ἐπικλήσει τῆς χάριτος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τοῦ χειροτονουμένου, οἱ δὲ λοιποὶ τρεῖς ἐκτὸς τοῦ βήματος τῇ εὐλογίᾳ τοῦ ἐπισκόπου ἐπὶ τοῦ χειροθετουμένου...». Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀντιδογματικόν. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία διδάσκει ὅτι τρεῖς εἶναι μόνον οἱ βαθμοὶ τῆς ἱερωσύνης.

Ἐὰν ὁ συντάκτης τῆς Εἰσαγγελικῆς Γνωμοδοτήσεως ἔστρεφε τὴν ἐπομένην σελίδα τοῦ αὐτοῦ συγγράμματος (σελ. 334) θὰ ἀνεγίγνωσκε: «...Κατὰ δὲ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας δὲν δύνανται νὰ ὑπάρχωσιν οὔτε πλείονες, οὔτε ἐλάσσονες τῶν τριῶν τούτων βαθμῶν». Βλέπε καὶ τὴν ὑπ' ἀριθ. 5 ἔξονυχιστικὴν ὑποσημείωσιν.

Ὁ Νικόδ. Μιλᾶς πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀπόψεώς του ὅτι ἕξ εἶναι οἱ βαθμοὶ τῆς ἱερατικῆς ἱεραρχίας ἐπικαλεῖται τὸν ἘΘ' κανόνα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Ἀλλ' ὁ κανὼν οὗτος ὁμιλεῖ περὶ τῆς νηστείας τῆς ἁγίας Τεσσαρακοστῆς, τὴν ὁποίαν ὀφείλου νὰ τηροῦν πάντες. Οὐδόλως δὲ καθορίζει τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης (Συνταγμ. Ράλλη καὶ Ποτλῆ, Τόμ. Β', σελ. 88).

Ἡ χρῆσις τοῦ Ἐκκλησ. Δικαίου Ν. Μιλᾶς δέον νὰ γίνεται μετὰ μεγίστης περισκέψεως, καθ' ὅσον τοῦτο περιέχει πολλὰ ἡμαρτημένα νοήματα (ἐλεγχος τῆς συγγραφῆς καὶ μεταφράσεως Ἐκκλησ. Δικαίου ὑπὸ Ἱεζεκ. Βελλανιδιώτου).

III. Ἡ ἀνωτέρα Εἰσαγγελικὴ ὑπ' ἀριθ. 39/56 Γνωμοδότησις ὑποστηρίζει ὅτι «κατ' ἀρχὴν καὶ ὁ Ἐπίσκοπος περιλαμβάνεται εἰς τὴν ἐν ἄρθρῳ 60 παραγρ. 4 ἐννοίαν τοῦ κληρικοῦ, πλὴν, ἐφ' ὅσον δὲν ὁρίζεται τίνος τὴν ἄδειαν πρέπει νὰ ζητήσῃ οὗτος διὰ τὴν ὑποβολὴν μηνύσεως, εἶναι ἀνεφάρμοστος ὡς πρὸς τοῦτον ἢ διάταξις αὕτη, μὴ δυναμένη νὰ συμπληρωθῇ διὰ τῆς κατ' ἀναλογίαν ἐφαρμογῆς ἐτέρων διατάξεων. Τοῦτο καθ' ἡμᾶς δὲν εἶναι ὀρθόν. Ὁ νόμος 671/43 εἰς τὸ ἄρθρον 2 ἀναγράφει: «Ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ Σύνοδος πάντων τῶν ἐχόντων Μητροπόλεις Ἀρχιερέων καλουμένη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος», ἀντιπρόσωπος δὲ ταύτης «ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐδρεύουσα ἐν Ἀθήναις». Τὸ ἄρθρον 6 παραγρ. 3 τοῦ αὐτοῦ νόμου ἀναγράφει ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος: «ἀσκεῖ ἔλεγχον ἐπὶ τῶν πράξεων τῶν Ἀρχιερέων τῶν διοικητικῶν καὶ δικαστικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰς κειμένας διατάξεις». Τὸ δὲ ἄρθρον 2 τοῦ ἐν ἰσχύει Συντάγματος ἀναγράφει «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος κεφαλὴν γνωρίζουσα τὸν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν... καὶ διοικεῖται ὑπὸ Ἱερᾶς Συνόδου Ἀρχιερέων...». Πρὸς αὐτὴν τὴν διαρκῆ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπευθύνονται ἅπαντες οἱ Μητροπολίται καὶ ὑπογράφονται, μὴ δὲ

ΠΑΡΘΕΝΙΟΥ ΤΥΜΒΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΚΥΡΗΝΗΣ, ΠΡΟΣ ΙΩΑΝΝΗΝ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΝ, ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

'Εν ἔτει 1825, κατὰ τὴν περίοδον δηλ. τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος, ὁ Πατριάρχης 'Αλεξανδρείας Θεόφιλος Παγκώτας εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ πατρίδα, Πάτμον, προέβη ὄλιως ἀντικανονικῶς εἰς τὴν χειροτονίαν, ὡς Μητροπολίτου Κυρήνης, τοῦ Παρθενίου Τύμβα· καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ παραλάβων αὐτὸν μετέβη εἰς Ναύπλιον χειροτονῶν ἱερεῖς καὶ διακόνους, ἄνευ γνώμης καὶ ἀδείας τοῦ οἰκείου 'Αρχιερέως.

'Η πράξις αὕτη τοῦ Θεοφίλου, ὡς εἰκός, συνεπήγετο βαρυτάτας κανονικὰς κυρώσεις· ὅμως ἡ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀνώμαλος ἐθνικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασις δὲν ἐπέτρεψεν, ἔλλειψει πρὸ παντὸς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας, νὰ ἀντιμετωπισθῇ αὕτη, ὡς ἐπιτάσσουσιν οἱ ἱεροὶ κανόνες.

Πάντως ὁ οὕτως χειροτονηθεὶς Μητροπολίτης Κυρήνης Παρθένιος παρέμενε εἰς Ἑλλάδα διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐλπίδος τῆς ἐπιλύσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν, αὐτῆς, πραγμάτων καὶ τῆς, ἐν συνεχείᾳ, ἀποκαταστάσεως τούτου εἰς ἐπαρχίαν τινὰ τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς.

Τούτου δημοσιεύομεν, κατωτέρω, ἑπτὰ ἐπιστολάς, ἐκ τῶν ὁποίων πέντε μὲν ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν, δύο δὲ πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ.λ.π. Γραμματέα, τὸ περιεχόμενον τῶν ὁποίων κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν καὶ παραλήπτῃν, ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Τῷ πολυσεβαστῷ Κυβερνήτῃ τῆς Ἑλλάδος Κυρίῳ Ἰωάννῃ Α. Καποδίστρια ὑγιείαν, χάριν, εἰρήνην τε καὶ ἀγιασμόν ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ τῆς Κυρήνης ταπεινὸς Ἱεράρχης Παρθένιος εὐχεται.

† Τὰ τῆς ἐπαναστάσεως ἡμῶν δεινὰ φυγαδεύσαντα τὸν ἀυτάδελφόν μου, μὲ φαμελλίαν δωδεκαμελῆ ἀπὸ τῆς συμῆνης (ὅπου οἱ Τούρκοι ἐδήμεισαν ὅλην του τὴν κατάστασιν συνισταμένην ἐκ τετρακοσίων καὶ ἐπέκεινα χιλιάδων γροσίων, πράγμα γνω-

τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου αὐτῆς ἐξαιρουμένου, μὲ τὸ «εὐπειθέστατος». Συνεπῶς, ταύτης τῆς ἀνωτάτης Ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ὡς προϊσταμένης τῶν, ὑποχρεοῦνται οἱ Μητροπολίται νὰ ζητοῦν τὴν ἀδειαν, διὰ νὰ προσφύγουν εἰς τὰ Δικαστήρια, καὶ τοῦτο γίνεται ἐν τῇ πράξει.

'Επομένως ὁ 671|43 ὡς οὗτος ἐτροποποιήθη δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἀναγράψῃ τίνος τὴν ἀδειαν δέον νὰ ζητήσουν οἱ Μητροπολίται διὰ νὰ προσφύγουν εἰς τὰ Δικαστήρια, ἀφοῦ καὶ διὰ τοῦ Συντάγματος καὶ διὰ τοῦ νόμου ἀνωτάτη Ἐκκλησιαστικὴ Ἀρχὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἡ «Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος», ὑφ' ἣν ὑπόκεινται πάντες οἱ Μητροπολίται τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΔΩΡΟΘΕΟΣ

στὸν εἰς ὄλους) τὸν κατέστησαν ἐνδεῆ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου!

Οὗτος λοιπὸν ὁ δυστυχῆς, ἀλλ' ἐντιμὸς πατὴρ δωδεκαρίθμου οἰκογενείας ἀνεφέρθη ἤδη πρὸ πολλῶν μηνῶν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῆς ἐξοχότητός σου, διὰ νὰ λάβῃ κανέν εἰς τὴν σύραν ὑπουργῆμα νὰ χορηγῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν εἰς τὴν ἐν τῇ νήσῳ τήνῳ διατρίβουσιν δωδεκαμελῆ φαμιλλίαν του κληνῆρη ἔχουσιν τὰ δύο μέλη αὐτῆς!

'Η εὐσεβεστάτη σου ἐξοχότης, κινηθεῖσα εἰς οἰκτον ἐδιώρισεν ἀμέσως εἰς τὴν Γραμματείαν τῆς Ἐπικρατείας νὰ δοθῇ ἀφεύκτως ἐν σύρα ὑπουργῆμα πρὸς τὸν δημήτριον Μαργαρίτου Τύμβαν (οὕτως ὀνομάζεται ὁ ἀδελφός μου)· πλὴν ἄχρι τοῦδε ἀμελουμένης ταύτης σου τῆς καλῆς προαιρέσεως καὶ διαταγῆς ἀποθνήσκει (φεῦ) τῆς πείνης ἐκεῖνος ὁ καλὸς πατὴρ μὲ τὰ δύστηνα τέχνα καὶ τὴν καλὴν μητέρα αὐτῶν!

'Εν ὀνόματι τοῦ τρισυποστάτου Θεοῦ ἡμῶν εἰπέ, ἐξοχώτατε, πρὸς τὴν οἰκονομίαν, τὸ μελετηθὲν εὐαγγελικῶς τότε δι' αὐτὸν τὸν δυστυχῆ ἐν σύρα ὑπουργῆμα προσεπιστηρίζων τελεσφόρως καὶ τὴν ἐκεῖνου ἀνάγκην μὲ πολλὴν σου χριστιανικὴν συναίσθησιν.

Ζώοις ἐπιμήκιστα, εὐσεβέστατε, πρὸς καύχημα τῆς Ἑλλάδος! πρὸς ἀνθρώπῳ τῶν δυστυχούντων ὁμογενῶν σου καὶ πρὸς καταρτισμὸν τῆς ἱεράς ἡμῶν ἐκκλησίας!

1829 Ἰουλίου 26 ἐν Αἰγίνῃ

† 'Ο αὐτὸς ἐνθερμὸς εὐχέτης σου Κυρήνης παρθένιος».

Δευτέρα, τοῦ αὐτοῦ Ἄρχιερέως, ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἴδιον παραλήπτῃν.

«Ἐξοχώτατε Κυβερνήτα!

Τὴν ἀπὸ τῆς 25 τοῦ παρελθόντος φιλόθεον ἐλεημοσύνην σου καὶ αὐθις ὑποδεξάμενος, εὐχαριστῶ εὐγνωμόνως τὴν φιλευεργετήμονά σου ἐπιεικείαν, δέσμενος ἀκαταπαύστως τοῦ οὐρανοῦ ἀντιβραβευτοῦ, πλουσίας ν' ἀντικαταπέμψῃ Αὐτῇ τὰς θεϊκὰς ἐπιρροὰς τῶν οὐρανίων χαρίτων του χαριζόμενος πανολβίων ἡμερῶν μακρότητα εἰς τὴν πολύτιμον ζωὴν σου!

Δὲν εὐχαριστοῦμαι ὅμως, Ἐλεημονικώτατε, ἀργὸς οὕτως νὰ τρώγῃ τὸν ἄρτον μου χωρὶς νὰ προξενῶ τὴν κατὰ δυνάμιν μου ἀφέλειαν εἰς τὴν ἱεράν τῶν πιστευόντων ἐκκλησίαν! ὅτι ἄνθρωπος ἀργός, ἄνθρωπος ὅλον νεκρὸς ὑπάρχει... διὰ τοι τοῦτο ἄς ἀποφασίσῃ τὸ μέγα σου ἔλεος νὰ μὲ διατάξῃ εἰς ἔργον, πρὶν τελευθῆθῃ καὶ τοῦτο τὸ ἔξοδόν μου, καὶ ὀλεθρίως ἐναπομείνω πάλιν δυστυχῆς καὶ τρισάθλιος!

'Επιθυμῶ γάρ, ἀπὸ ταύτης τῆς πεμπομένης μοι παρὰ τῆς Γαληνότητός σου σωματικῆς τροφῆς μου, νὰ προσφέρω καὶ γὰρ εἰς τὴν παρεμβολὴν τοῦ Κυρίου μου, ἄλλο τί εἶδος τροφῆς, δι' ἧς αἱ ψυχὰι τοῦ πληρώματος αὐτῆς εὐσεβοφρόνως κρατύνονται.

*Ἄν ὅμως ἐγώ, καίτοι εἰς τὴν ἀρχιερατείαν τῆς τοῦ θεοῦ πνεύματος χάριτος καθιερωμένος, δὲν ἐγ-

κριθῶ παρά τῆς σοφωτάτης σου συνέσεως (διὰ τὰς ἐκ τοῦ γήρωσ μου κακουχίας) οὐτ' ὀδηγὸς ἄριστος, μὲ τὴν ἐκ βρέφους μου δογματικὴν ὀρθότητα πρὸς τοὺς εὐσεβοῦντας ν' ἀποκατασταθῶ... οὕτε ἐν ᾧ τῶρα βασιλεύει σὺν θεῷ ἡ ὀρθοδοξία νὰ ἐξημερώω φιλοκάλως τὴν ἀγριέλαιον ἐγκεντρίζοντάς τιν ἀπὸ τῆς θεόθεν ὀδηγίας μου εἰς τὴν Καλλιέλαιον! Γενέσθω ὅσον τὸ δυνατόν τάχιον καὶ τοῦτο τὸ πολὺ ἐλεός σου πρὸς ἐμέ, προξενοῦν μοι βασίμως τὴν ἐκλεκτὴν ἐκείνην μερίδα τῆς κατὰ Χριστὸν ἡσυχίας μου εἰς ὅποιον οὖν τόπον μὲ διατάξης, διὰ νὰ ἦμαι ὁ μόνος ἱεροτελεστῆς τῆς εὐλογημένης ψυχῆς σου καὶ ὁ μόνος ὑπηρέτης τῆς ἐν οὐρανοῖς ἀθανάτου σωτηρίας σου! γένοιτο!

1829 8βρίου 3 ἐν Αἰγίνῃ

† Ὁ σὸς ὄλωσ Κυρήνης παρθένιος! ».

Τρίτη πρὸς τὸν αὐτὸν ἐπιστολὴ τοῦ ἰδίου Ἀρχιερέως.

«Ἐξοχώτατε!

† Βλέπων καὶ ἤδη ἐσχάτως τῆς ἀσυγκρίτου εὐσεβείας σου τὴν ὑπερφυῆ Δύναμιν παύσασαν πλέον τὸ σκότος τῆς Ἱερωτάτης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ ἀκτινοβολοῦσαν εἰς ὄλους ἡμᾶς, τὴν ὁποίαν ἀπὸ τε Χριστοῦ τῶν τε θείων ἀποστόλων καὶ Ἱερῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας πατέρων ἱεράν παρελάβομεν, διδασκαλίαν, ὁδὸν ἀρετῆς καὶ πολιτείας ἀρίστης, τοῖς εὐσεβοῦσι νὰ διακηρύττωμεν καὶ τοῦτο τὸ μέγιστον φῶς, αὐτῆς τῆς πολυῦμνήτου εὐσεβείας σου ἐν αἰνέσει μου διατρανῶ, ὡς ὃν τὸ πλέον προσφυέστερον τῆ ἀθανάτω ἡμῶν ζωῇ καὶ τὸ πλέον ἀναγκαϊότερον!

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐπιεικεστάτη σου μέριμνα ἠθέλησε νὰ ἐνθυμηθῆ καὶ τῆς ἐμῆς γεροντικῆς ταλαιπωρίας ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἐπιτροπῇ καὶ ὡς μέλος τῆς ὀλομελείας τῆς νὰ μὲ τιμήσῃ, εὐγνωμονῶν εὐχαρίστως ἐμπροσθέν σου ὑπόσχομαι, καὶ ὑπὲρ αὐτὴν τὴν γεροντικὴν μου δύναμιν, ν' ἐπαγρυπνῶ διὰ τὴν, ἐκ πίστεως, σωτηρίαν πάσης τῆς Χριστωνύμου ἐπικρατείας σου, ὅπως βαθμηδὸν ἀποβληθῆ τὸ κάλυμμα τῆς παλαιᾶς ἡμῶν μοχθηρίας καὶ ἀνακαινισθῆ ἡ θεοφιλῆς ἐκείνη ζωὴ χαριτώνουσα τὸν νοῦν τῶν εὐσεβούντων μὲ τοῦ λαμπροῦ τούτου φωτός τῆς εὐσεβείας σου, τὴν ἀρρητον εὐμορφίαν! καὶ μὲ τῶν θείων σου τούτων ἀρετῶν τὴν διακόσμησιν!

Εὐσεβέστατε! ἔσο βέβαιος ὅτι ἄχρις αὐτῆς τῆς ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς, δὲν θέλω παραβλέψω (οὐδ' ἂν εἴ τι καὶ ἕτερον συμπέσῃ μοι δυστύχημα σωματικόν) τὸ ἀδιάλλακτόν μου μῖσος ἐπάνω εἰς τὰς καταχρήσεις τῶν ἱερῶν Κανόνων! τὸ ὅποῖον ἐξ αὐτῶν μου τῶν ἀπαλῶν ὀνύχων, ἀπρίξ ἐν ἑμαυτῷ συνέλαβον καὶ εἰς διάστημα 37 ἐτῶν τῆς ἐν σμύρῃ ἐκκλησιαστικῆς προεδρίας μου, θεοῦ συνεφαπτομένου μοι, ἐφύλαξα, (καθὼς ἡ φήμη θεὸς οὐσα καθ' ἡσίοδον, οὐ ψεύδεται ἐνώπιον τῆς ὀξυδερκείας σου).

Προτιμότερον ἔχω νὰ μὴ ζῶ, παρά νὰ ἐνεργῶ, ὅσα ἐγὼ παιδιόθεν μου ἐμίσησα καὶ ἐπιθανάτως τὰ ἀποστρέφομαι, ὄντα δηλαδὴ παρά τοὺς ἱεροὺς δεσμούς καὶ κανόνας τῆς ἀγιωτάτης μου ἐκκλησίας!

Δὲν θέλει σταθῆ δυνατόν οὐδέποτε, οὐδὲν σωμα-

τικόν μου δεινὸν ν' ἀμαυρώσῃ, οὔτε μὴν νὰ σκοτίσῃ τὸν λύχνον τῆς ἐνδοτάτης μου συνειδήσεως δεδωρημένον εἰς ἐμέ ἀπὸ τὴν ἀκραν φιλανθρωπίαν τοῦ Ὑψίστου, ὅλον τίς σοφὸς καὶ ζηλωτῆς παιδαγωγός, ὅπως δι' αὐτοῦ εὐρὼ ἀκριβῶς, τὸν δρόμον τῆς αἰωνίου σωτηρίας μου!

Περιμένω τὴν πολυσέβαστον διαταγὴν σου, μέσον τοῦ ὑπουργείου τῆς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματείας, ὅπως ἐπιβάς νηῶς ἀπέλθω εἰς Αἰγίνα, ὅπως ἂς διαταχθῆ (εἰ δυνατόν) περιθάλλουσα τὸ πολύτιμον γῆρας μου Κατοικία, δέομαι, πάνυ δέομαι! Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1829 9βρίου 4 ἐν σπέτζαις

Ὁ σὸς ὄλωσ ἐν ἀγίῳ πνεύματι ἄλλος πατὴρ Κυρήνης παρθένιος!

Κυρήνης παρθένιος!

Ἡ πρὸς τόν, ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ.λ.π. Γραμματέα, τοιαύτη ἔχει ὡς ἀκολούθως.

«Εὐσεβέστατε!

† Ἐπειδὴ μὲ τὸν πολυζήλον καὶ καταπειστικὸν λόγον σου πρὸς τὸν πολυσέβαστον Κυβερνήτην ἐπροσπάθησεν ἡ ἀκροτάτη σου χρηστότης καὶ τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ ἔλαιον ἐδέξατο ἐτοιμῶς ἐν τοῖς ἀγγείοις τῆς ὑπεριλογημένης ψυχῆς σου μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ ἀπειρων λαμπάδων καὶ μέλος τῆς τετραμελοῦς ἐπιτροπῆς τὴν γεροντικὴν ταλαιπωρίαν μου διέταξε, διὰ τοῦτο εὐχομαι ὁ ἀμαρτωλὸς ν' ἀπαντήσῃ ἐν χαρᾷ ἀνεκκαλήτῳ τὸν νυμφίον τῆς Χριστὸν καὶ ἡ μακαριωτάτη ψυχὴ τῆς Α. Σ. Ε. καὶ ἡ θεοφιλῆς ἰδική σου ὡς ἐπιδείξασαι ἐκάτεραι πρὸς ἐμέ τὸ πλήρωμα τοῦ θείου νόμου, τὴν ἀγάπην! Ἀποστολικὸν τῷ ὄντι ἐπάγγελμα ἐνεργῶς συμπαθέστατε! ἐπειδὴ διὰ μέσον σου θέλουν ἐπικουφισθῶν οἱ πόνοι μου ἅπαντες ἔχοντος ἀνάπτουσαν τὴν καρδίαν σου ἀπὸ τοῦ θεικοῦ ἔρωτος μόνον τὰ ἐνθεα ἀποτελέσματα καὶ οὐχὶ ποτὲ ἀφ' ἐκείνων, ὅπου ἀγαπᾷ ὁ μάταιος κόζμος!

Ἀπὸ μόνης τῆς γαληνοφλοίου σου ὀξυδερκείας ἐλπίζω νὰ ὠφεληθῶν πνευματικῶς καὶ αἱ ἐπτὰ ὀρφανικαὶ καὶ παρθενικαὶ ψυχὰί μου, ἔχουσαι καὶ αὐταὶ εἰς τὸν ἰδικὸν τοὺς ὀρίζοντα ὡς Ἡλίον Κεντρικόν, τὸν πολυσέβαστον Κυβερνήτην!

Περιμένω ὡς θείαν μου δόσιν τὴν σεβαστὴν διαταγὴν του πότε πρέπει ἐντεῦθεν ν' ἀναχωρήσω καὶ σύχηνος τοῖς λοιποῖς ἀρχιερεῦσι ν' ἀποκατασταθῶ γένοιτο!

Ὁ ἐν Χ' εὐχέτης σου διάπυρος

Κυρήνης παρθένιος!

1829 9βρίου 4 ἐν σπέτζαις

».

Τετάρτη, πρὸς τὸν Ἰωάννην Καποδίστριαν, ἐκ Σμύρνης, ἐπιστολὴ.

«Ἐξοχώτατε!

† Μὲ πολυστενάκτους μου παρακλήσεις προστρέχω καὶ αὐθις εἰς τὸ ἐλεός σου τὸ μέγα καὶ πολὺ, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ζητῶ πολλάκις ἑλληνικοῦ διαβατηρίου μου, ἵνα καὶ γὰρ λάβω τὴν τιμὴν καὶ γνωρισθῶ Ἕλληνα, ἐμπροσθεν τῶν ἐνταῦθα προξένων καὶ τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας!

Ἡ ὑπαρξίς καὶ ἡ ζωὴ μου ἡ ἐξῆς ἀφιερωμένη εἰς τὴν ὀδηγίαν τῆς εὐσεβοῦς σου ἐξοχότητος εὐρίσκειται περιμένουσα τὴν ὀξυτέραν καὶ λαμπροτέραν σου συν-

εργίαν εἰς τὰς ἐνταῦθα ὑποθέσεις μου, μὲ μόνην τὴν δυνατὴν καὶ κραταιὰν παράστασιν τῆς ἐν Χριστῷ πρὸς τὴν ἐμὴν ταπεινώσειν ἀγάπης σου!

εὐρισκόμενος (φεῦ) ὑστερημένος τερπνοτάτης καὶ σεβασμίας μοι ἀποκρισεώς σου, μόνον μελέτημα τοῦ νοός μου τὸν γλυκασμὸν αὐτῆς ἔχω, ὅτι δηλαδὴ διὰ μόνου τοῦ ἐπιδεξίου πηδαλίου τῆς ἀγάπης σου, θέλω οἰακοστροφηθῶ ἐξ ἄπαντος ἐνταῦθα τάχιον κατεπειγόμενος νὰ ἐπιστρέψω καὶ εἰς ἀπόλαυσιν τοῦ γαληνοῦ προσώπου σου καὶ τῶν πολλῶν σου οἰκτιρισμῶν! σὲ μόνον ἐπιποθοῦσα, μετὰ θεόν, ἡ ψυχὴ μου καὶ πρὸς σὲ ἐξ ὅλης ἰσχύος τῆς κράζουσα, ἵνα ἐτοιμάσης καὶ δι' ἐμὲ τράπεζαν τῶν θεοφιλῶν σου διαταγῶν καὶ τῶν ἐναρέτων σκοπῶν σου... γένοιτο! 1830 Μαρτίου 26 ἐν σμύρῃ ὁ σὸς ὄλος ὄλος Κυρήνης παρθένιος!

».
'Η δευτέρα, πρὸς τὸν αὐτόν, ὡς ἄνω, Γραμματέα, ἐπιστολή.

«Εὐσεβέστατε!

† Εἰς ποῖον ἄλλον πρεπωδέστερον ὑπάρχει νὰ καταφύγω κἀγὼ ὁ γηραιὸς τοῦ ὑψίστου 'Ιεράρχης, εἰμὴ πρὸς μόνον σὲ τὸν ἀξιάγαστον τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν ἐκκλησίας, προστάτην; ὅστις εὐδοκία τοῦ οὐρανίου προνοητοῦ διαλάμπεις πανευκλεῶς ζηλοτικώτατα μὲ σφοδρὰν ἐπίτασιν ἐνθουσιώδους εὐσεβείας σου ἀπὸ τοῦ νοητοῦ 'Ηλίου (τοῦ εὐσεβεστάτου Κυβερνήτου) τὰς ἐλλάμψεις σου εἰσδεχόμενος, ὡς ὄργανον δεκτικὸν τῆς ἐκείνου ἐνεργείας καὶ τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς χάριτος!

πρὸς αὐτῆς λοιπὸν τῆς πολυτιμωτάτης ζωῆς καὶ τῆς ἐν 'Ελλάδι ἀπεριτρέπτου στερεώσεως τοῦ Κράτους τῆς Αὐτοῦ πανσεβάστου ἐξοχότητος! λάβε ἐλεήμονα φαντασίαν σου καὶ δι' ἐμέ, καὶ ἱλαρὰν μνήμην τῶν ἐνταῦθα μου δυσκολιῶν καὶ ὅσα εἰς ἀναγκαίαν μου βοήθειαν ἀνήκουσιν ἀγωνίσθητι μὲ δριμεῖς πόνους τῆς εὐσπλαγχνίας σου νὰ κατορθώσης δραστηκώτερον καὶ νὰ μοὶ τὰ διευθύνῃς ταχύτερον!

πρωτοτύπως ἔχω σφόδρα ὑπερβάλλουσαν ἀνάγκην τοῦ ἑλληνικοῦ διαβατηρίου μου! τὸ ὁποῖον ἤλπιζον ἄχρι τοῦδε ἱλαρῶς καὶ μεγαλοφύχως νὰ μὲ εὐσπλαγχνισθῇ ὁ ἐκλαμπρότατος Κύριος 'Ι. 'Ρίζος καὶ νὰ στείλῃ ὅσον τὸ δυνατόν τάχιον πρὸς ἐμέ, ὅπως δι' αὐτοῦ ἐνεργηθῇ ἡ ζωοποίησίς μου!

ἐπομένως, ἐπειδὴ ὁ 'Ιεράρχης σμύρνης 'Ιερόθεος εἶπε μοι, ὅτι ἂν λάβῃ διαταγὴν παρὰ τοῦ κωνσταντινουπόλεως πατριάρχου παρέξει μοι τότε τὰ τετρακόσια τάλληρα (δίστηλα 400:) ὅσα δηλαδὴ ἔλαβεν ἀπὸ τοὺς ἀγοραστάς τῆς ἐκτιμῆσεως τῆς ἰδιοκτητοῦ ἐκκλησίας μου!...

ἀνθ' ὧν μὲ φλόγας θείας ἀγάπης σου μεταχειρίσθητι εἰς τὰς ἡσύχους ὥρας τῆς Α. Ε. διεγειγερμένην καὶ ὑπερεξηρημένην τὴν μεσιτείαν σου, ἵνα ὀρθοβατήσῃ τὸ δίκαιόν μου τοῦτο πρὸς τὸν πατριάρχη, ἀπὸ μόνου ἐνός νεύματος εὐνοϊκοῦ τῶν ἐκεῖ μηνύστων, καθὼς ὅλοι οἱ ἐδῶ κριτικοὶ πολιτικοὶ ἀποφασίζουσι.

μεταξὺ μὲν τεσσαράκοντα ἡμερῶν τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς μου, οὐδὲν οὐδέλωσ ἐποίησα, παρὰ πᾶσαν

ἀνάλογον τιμὴν τῶν πραγμάτων μου ἐκτιμωμένων καὶ τοῦ ἐν τῇ 'Ολλανδικῇ Γραμματεῖα μεσεγγύου μου δυσκολυνομένου ἀπὸ λεπτολόγους ἐξετάσεις...

βοήθησόν μοι ὑπὲρ τούτων ἀπάντων, σὲ παρακαλῶ, ἐλεημονικώτατε, μὲ κεφαλαϊωδεστάτην σου μέριμναν καὶ ἐπιστατικὴν σου οἰκονομίαν! καὶ μηδέποτε καταδεχθῆς νὰ ἀποθάνω ἐν σμύρῃ ἀπροστάτευτος, ἐγὼ ὁ πάντοτε καὶ πανταχοῦ μεγαλύνων τὴν ἀσύγκριτον τοῦ Σεβαστοῦ Κυβερνήτου, εὐσεβείαν, μὲ χαλκίνην τῆ ὄντι φωνήν μου!

περιμένω ἐξ ἄπαντος νὰ περικρατηθῇ ἡ θλιψίς μου, ἀπὸ τῆς τερπνῆς ἀποκρισεώς σου! γένοιτο!

1830 μαρτίου 18 ἐν σμύρῃ

† ὁ ταπεινὸς Κυρήνης παρθένιος!

μόνον μελέτημα τοῦ νοός μου ὑμᾶς ἐκατέρους ἔχω, τὸν τε δηλαδὴ Κύριον 'Ι. 'Ρίζον καὶ σὲ τὸν προστάτην τῆς ἐκεῖ. Καταυγάσαντές μου ἐξ ἄπαντος μεταξὺ καὶ τούτων μου τῶν σκοτεινῶν νεφῶν, ἵνα μὲν ὀλοκαρδίως εὐχέτης σας ἀΐδιος.

Πέμπτη πρὸς τὸν Καποδιστριαν, τοιαύτη.

«'Εξοχώτατε!

† Ὁ Κομανδάτης τῆς ῥωσικῆς φρεγάδας ἐλιθάβητ, εὐλαβεία χριστιανικῆ του ὀρμώμενος, προσκαλέσατό με δις ἐν αὐτῇ, μεθ' ὅλης τῆς κατ' οἶκόν μου ἐκκλησίας! παράδειγμα λαμπρὸν γενόμενος ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰς ὅλον ἐδῶ τὸ ὀλοσχερὲς ἄθροισμα τῶν συμπολιτῶν μου, διὰ τὸν χεῖμαρρον τῶν τοιούτων του περιποιήσεων!

ὡς ἀπὸ μέρους λοιπὸν τοῦ ὁποίου ἐκτενῶς λατρεύω θεοῦ ἡμῶν, παρακαλῶ θερμῶς τὴν Γαληνοτάτην σου 'Εξοχότητα, νὰ δείξῃ πρὸς αὐτόν τοῦτον τὸν ἀγαθογνώμονα Κομανδάτα Κύριον Παῦλον Γεωργιοβίτς Τζιβτιασκόφ, ὅλον τὸν εὐδδέστατον ἐλικῶνα τῆς ἐπιεικείας τῶν καρδιακῶν σου σκιρτημάτων, περὶ ταύτης τῆς εὐλαβητικῆς του ὑποδοχῆς, ἵνα ὡς καθαρὸν καὶ εὐῶδες θυμίαμα ὑποδεχθῇ αὐτοὺς τοὺς χριστιανικοὺς σου λόγους ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ ἀντικαταπέμψῃ τῇ εὐσεβεστάτῃ σου χρηστότητι, τὸν ἀκένωτον πλοῦτον τῆς αὐτοῦ θεϊκῆς του δυνάμεως καὶ εὐλογίας!

πλήρωσόν με προσέτι πνευματικῆς ἀνέσεως, διατάττων με νὰ ἐπιστρέψω ὅσον οὕτω, πρὸς σὲ τὸν πολῦτιμον θησαυρὸν τῆς αἰωνίου σωτηρίας μου! διατρεφόμενος λιτῶς, ἀπὸ μόνων τῶν ψυχίων τῆς τραπέζης σου! ὅπως καὶ κατὰ τοῦτο διαιωνίση ἡ μακαριότης τοῦ ἀθανάτου σου ὀνόματος! ὅσην γὰρ περισσοτέραν ὄντοποιὸν καὶ οὐσιωδεστάτην ἀγάπην σου ἐν Χριστῷ πρὸς τὸ ταλαίπωρον τοῦτο Γῆρας μου δείξης, τοσοῦτω ἐγκάρδιον προξενεῖ μοι τὴν κατάνυξιν, ἵνα ὡς ἔμβρυον, ἐν τῇ ταπεινῇ καρδίᾳ μου ἔχω τὴν σεβασμίαν σκιάν σου μεμορφωμένην ὑπερῆδιστα, Θεοῦ εὐδοκία καὶ χάριτι! καὶ παρακαλῶ αὐτόν διὰ τὴν ἀκραίφνην στερέωσιν τῆς μακροχρονίου καὶ πολυτίμου ζωῆς σου!

'Εν Ματῷ 27 τῶν 1830 ἀπὸ σμύρνης

† Ὁ πρὸς θεὸν διάπυρος εὐχέτης Κυρήνης παρθένιος».

† Ὁ πρ. Λήμνου ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΠΑΥΛΟΝ

Β'.

Ἡ ὑπερφυσικὴ ζωὴ μας, τοὔτέστιν ἡ ζωὴ τῆς χάριτος, ἔχει δύο ὄψεις, κατὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν. Τὴν θετικὴν τῆς, ἥτις εἶναι ζωὴ, ζωὴ οὐράνιος, ζωὴ τοῦ ζῶντος Χριστοῦ καὶ οὐδέποτε ζωὴ ἰδική μας. Τὴν ἀρνητικὴν τῆς, ἥτις εἶναι ζωὴ θανάτου, ζωὴ μὴ δυναμένη νὰ χαίρεται καὶ ν' ἀναπτύσσεται παρὰ ἐπὶ μιᾶς ἀρνήσεως πρὸς τὴν ὑπαρξίν ἐκείνην, ἥτις φέρει τὸ στίγμα τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Ὀφείλομεν, ὅθεν, νὰ διέλθωμεν πρῶτον ἀπὸ τὴν ἀποτελεσματικὴν, τὴν ἀπολυτρωτικὴν ἐνέργειαν τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ γίνωμεν, δεύτερον, κύριοι τῆς ζωῆς τῆς ἀναστάσεώς Του, τῆς οὐρανοῦ ζωῆς. Ἴδου τὸ περιεχόμενον τῆς χάριτος. Ἐγκλείει τοῦτο ἓνα θάνατον, τὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ μίαν ἀπολύτρωσιν, ἥτις περιέχει τοιαύτας διαθέσεις, ὥστε δι' αὐτῶν νὰ εἰμεθα εἰς θέσιν νὰ γίνωμεν συμμέτοχοι τῆς μακαριότητος τοῦ Θεοῦ.

Ὡς ἀνεφέραμεν εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον, ὁ ποταμὸς τῆς ὑπερφυσικῆς αὐτῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τῆς χάριτος, ἤρχισεν ἀπὸ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου. Ἐμβαπτίζομεθα εἰς τὸν ποταμὸν αὐτὸν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ βαπτίσματος ἡμῶν. Τότε λαμβάνομεν τὴν χάριν, τὴν νέον ζωὴν, ἥτις καθίσταται ἐν ἡμῖν ταυτοχρόνως θάνατος καὶ ἀνάστασις, ὅπως λεπτομερῶς ἀνεπτύξαμεν. Τοιαύτη εἶναι ἡ μυσταγωγικὴ προοπτικὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

Πρέπει ὁμοῦς νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀφετηρίας μας. Ἀνεχωρήσαμεν ἐκ τῆς ἐννοίας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος οὗτος εἶναι, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, ἀδύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἑλλήσι δι-
καιουσύνῃ γὰρ Θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ πιστεως εἰς πίστιν». Συμφώνως πρὸς τὸ χωρίον τοῦτο δικαίως πρέπει ν' ἀναμένωμεν τὴν ἐναρξίν τῆς χάριτος κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἀκούομεν τὸν λόγον, τὸ μῆνυμα τοῦ Θεοῦ, τὴν πρόσκλησιν τοῦ Θεοῦ δημιουργοῦ εἰς νέον διάλογον. Τοῦτο εἶναι ἀληθές, κατὰ τὸν Ἀπόστολον. Ἡ μετὰ πίστεως ἀκρόασις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐπίσης ἡ ἀρχὴ τῆς υἰοθετήσεώς μας εἰς τὴν ὑπερφυσικὴν τάξιν καὶ εἰς τὴν ἀναγκαίαν ἀναμόρφωσιν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι δημιουργικὸς. Ἀναμορφώνει ἐκ νέου ἐκείνον, ὅστις μετὰ πίστεως τὸν ἀκούει. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξε δραματικὸς. Διὰ νὰ γίνῃ τὸ μῆνυμα τῆς σωτηρίας καταληπτόν, ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ ἐμφανισθῇ τοῦτο, ὄχι μόνον ὡς τὸ σημεῖον τῆς ἀποτελεσματικῆς βουλήσεώς Του, ἀλλὰ τῆς θελήσεώς Του ἐκδηλουμένης ἤδη εἰς μίαν ἀποφασιστικὴν πράξιν ἥτις συνδέει τὴν ἀγάπην Του μεθ' ἡμῶν. Ἐπέδειξε εἰς τὰ ὄμματα μας τὸν Ἐσταυρωμένον Υἱόν Του, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν τρανὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θελήσεώς Του νὰ μᾶς σώσῃ.

Μόνον ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ὁ σταυρὸς ὑπερέχει τρόπον τινά, καὶ ὑπερισχύει τῆς ἀναστάσεως. Διὰ τῆς θυσίας ὁ Θεὸς ἐπέφερε πλήγμα θανάσιμον

κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ «ὁ λόγος ὁ τοῦ Σταυροῦ» μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν ἐννοίαν τῆς ἐπεμβάσεως αὐτοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπετεύχθη τὸ ἀπροσδόκητον.

Ὁ ἄνθρωπος εἶχε θελήσει νὰ συγγράφῃ θρησκευτικὴν ἱστορίαν εἰς τὴν θέσιν τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἕλληνες βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἐπιστήμης, τῆς σοφίας, τῆς ρητορικῆς των καὶ ὄλων τῶν δημιουργημάτων τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, διετείνοντο ὅτι ἐθρησκεύοντο καὶ ἐθεώρουν τοῦτο, ὡς μίαν μοναδικὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως, τόσον ἀλγεινῆς ἐκ τῆς ματαιότητος καὶ τοῦ ἀνωφελοῦς αὐτῆς, ὥστε πολὺ δικαίως νὰ χαρακτηρίσῃ αὐτοὺς ὁ Παῦλος ὡς ἀνθρώπους μὴ «έχοντας ἐλπίδα».

Οἱ Ἰουδαῖοι βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ἰδικῆς των δικαιουσύνης καὶ ἐπὶ τῶν ἰδίων αὐτῶν δυνάμεων, ἐξηκολούθουν νὰ διατηροῦν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ὁ Θεὸς καὶ πάλιν θὰ ἐπανελάμβανε μετ' αὐτῶν τὸν διάλογόν Του καὶ θὰ ἤρχιζε ἀπὸ τοῦ Ὅρους Σινᾶ νὰ ὁμιλῇ πάλιν πρὸς αὐτοὺς, διὰ νὰ τοὺς συγχαρῇ διὰ τὰς προσφοράς των καὶ τὴν δικαιοσύνην των.

Ὁ Θεὸς ὁμοῦς δὲν ἠθέλησε ν' ἀναμετρηθῇ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐπενόησε τὸ παράδοξον αὐτοῦ. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας. Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖα αἰτοῦσιν καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἑσταυρωμένον, Ἰουδαίους μὲν σκάνδαλον, ἔθνεσιν δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλλησιν, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν. Ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶν καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων» (Α' Κορινθ. 1, 21-25).

Ἐνώπιον τοῦ μηνύματος τούτου τοῦ Θεοῦ ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀλαζονείας του, πρέπει νὰ τὸ δεχθῇ διὰ τῆς ἀπίστεώς του, ἀδιάρρηκτως ἠνωμένος μετὰ τὸ μυστήριον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἐπιδρᾷ ἐπ' αὐτὸν καὶ «ἡ ζωὴ τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ εἶναι πλέον ζωὴ του».

Μέχρι τοῦδε δὲν ἐζητάσαμεν παρὰ ἓνα μόνον ὄρον τῆς χάριτος, τὸ ὅτι αὕτη εἶναι ζωὴ ἐν ἡμῖν τοῦ θανόντος καὶ ἀναστάντος Χριστοῦ. Ἡ χάρις ὁμοῦς εἶναι συγχρόνως καὶ «δῶρον Θεοῦ». Ἡ ἔκφρασις αὕτη εἶναι ἄλλος ὄρος, ἄλλη ἀποψὶς τῆς ἰδίας πραγματικότητος.

Ἡ χάρις εἶναι ἐν δῶρον. Καὶ αὕτη ἡ λέξις, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομεθα διὰ νὰ τὴν προσδιορίσωμεν, θέτει ἀκριβῶς ἐν ἀναγλύφῳ τὴν ἀποψὶν ταύτην. Εἶναι δῶρον. Δῶρον προσφερόμενον δωρεάν, τελείως δωρεάν. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἠναγκάσθη νὰ ἐπιμείνῃ πολὺ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου εἰς τὰς φιλονικίας του καὶ τὰς ἀμφισβητήσεις μετὰ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἰουδαϊζόντων χριστιανῶν. Δικαιώσις ἐξ ἔργων καὶ δικαιοσύνης ἐκ πίστεως, τοὔτεστι διὰ τῆς χάριτος, εἶναι δύο κόσμοι.

Οἱ Ἰουδαῖοι ἀνέμενον ὡς ἀντάλλαγμα τῆς πί-

στεώς των εις τὸν Νόμον, ὁ Θεὸς νὰ χορηγήσῃ εἰς αὐτοὺς τὸ δίπλωμα τοῦ «δικαίου». Ὁ Χριστιανὸς ζητεῖ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅπως προσφέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν εὐμένειάν Του, τὴν σωτηρίαν, τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦμεν «δικαίωσιν», ἀναφερόμενοι εἰς τὴν ἀρχαίαν ἔκφρασιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καθ' ἣν «Οἱ Κριταὶ» ἦσαν «Σωτῆρες». Οὕτω θὰ ὀφείλῃ τὰ πάντα εἰς τὸν Θεόν. Θὰ εἶναι πιστὸς εἰς τὸν Θεόν, περισσότερο πιστὸς ἀπὸ τὸν Ἰουδαῖον, βαθύτερον πιστὸς ἀπ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διαπραγματεύονται μετὰ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν ἀνταξίων ἢ ἀναξίων ὑποθέσεων των.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ, ὅτι «ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ» ἀποκαλύπτεται εἰς τὸ χριστιανικὸν μήνυμα, ὅπως ἀκριβῶς ὁ σταυρὸς καὶ ἡ ἀνάστασις ἀποκαλύπτει τὸν ἀποτελεσματικὸν σκοπὸν τοῦ μηνύματος τούτου. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἢ «δικαίωσις», τοῦτέστιν ἡ «σωτηρία», κατέρχεται ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, περιβαλλομένη τὸν δραματικὸν λόγον τοῦ θανάτου καὶ ἀναστάσεως Χριστοῦ, καὶ «ἐπιδραῖ» ἐν ἡμῖν. Αὕτη εἶναι δῶρον, τὸ ὁποῖον λαμβάνομεν ἐκ τῆς πίστεως, ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς σώζει. Ὁ Ἀβραὰμ ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἡ πίστις αὕτη ἐλογίσθη ὡς δικαιοσύνη. Δὲν ἐγένετο λόγος εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτοῦ περὶ ἔργων, ἐξηγεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, διότι τὸ τοιοῦτον δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «δῶρον», ἀλλὰ θὰ ἔθεωρεῖτο ὡς λογαριασμός, χρέος, ἢ ὑποχρέωσις (τοῦ Θεοῦ ἔναντι τοῦ δημιουργητάτος Του). Μόνον εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν βλέπει τις τὰ ἔργα, ἀλλὰ τὴν πίστιν εἰς Ἐκεῖνον, ὅστις δύναται νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἀσεβῆ, ἢ πίστις λογίζεται δικαιοσύνη. «Ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην· τῷ δὲ ἐργαζομένῳ, ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν ἀλλὰ κατὰ ὀφείλημα· τῷ δὲ μὴ ἐργαζομένῳ, πιστεύοντι δὲ ἐπὶ τὸν δικαιούντα τὸν ἀσεβῆ, λογίζεται ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς δικαιοσύνην» (Ρωμ. 4,3-5).

Ζωὴ ἐν Χριστῷ καὶ δῶρον Θεοῦ ἢ χάρις εἶναι ἐπίσης ἐν ἡμῖν παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μετὰ τὴν πείραν τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς δι' αὐτῆς εἰσόδου εἰς τὸν κόσμον τῆς δημιουργικῆς καὶ ἐνδόξου ζωῆς τοῦ Χριστοῦ, ἀκολουθεῖ ἀμέσως ἡ πνευματικὴ διάχυσις τῆς Πεντηκοστῆς. Μία παρουσία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐξεδηλώθη εἰς τὰς πρώτας Ἐκκλησίας καὶ εἰς τοὺς πιστοὺς διὰ δῶρων ἐξαιρετικῶν (προφητεῖαι, γλώσσαι, θαύματα...). Ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου, τοῦ τόσον λαμπροῦ εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ἀρχεγόνου Ἐκκλησίας, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔθεσεν εἰς τὴν θεολογίαν του ἐπὶ τῆς «χάριτος» καὶ τὴν ἔννοιαν τοῦ Πνεύματος. Τὰ χαρίσματα εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ἔκρηξις ἐνὸς ἐσωτερικοῦ δώρου ἢ τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι πάντοτε ἡ ἴδια αὕτη καὶ μοναδικὴ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν ἀποκαλοῦμεν χάριν. Ὅπως ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ τὸν ἀνέδειξε ἰσχυρὸν κατὰ Πνεῦμα ἀγιότητος, οὕτω καὶ ἡμεῖς καθιστάμεθα, διὰ τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας ἐν ἡμῖν, ὑπάρξεις «πνευματικαὶ» καὶ μέ-

νομεν ἠνωμένοι πνευματικῶς μετὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Ἦμεῖς δὲ οὐκ ἐστὴ ἐν σαρκὶ ἀλλὰ ἐν Πνεύματι, εἶπερ Πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ἡμῖν» (Ρωμ. 8,9). Εἰς τὸ ἐξῆς τὸ χριστιανικὸν μας «ἐγὼ» δὲν γεννᾶται ἐν σαρκὶ, ἀλλὰ ἐν Πνεύματι Θεοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι παρὸν εἰς τὰ μύχια τῶν καρδιῶν ἡμῶν. Τοιαύτη εἶναι ἡ χάρις.

Ἐξ ὧν ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, βλέπομεν νὰ παρελαύνη ἐνώπιον ἡμῶν ἐν τριαδικῶν πανόραμα. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἀνέφερε τὴν χάριν εἰς τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Δῶρον τοῦ Πατρὸς, ζωὴ τοῦ θανάτου καὶ ἀναστάσεως Υἱοῦ - Χριστοῦ, ἀγιασμός διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ χάρις εἶναι συγχρόνως παρουσία καὶ δημιουργικὴ δύναμις τῶν τριῶν ἀφάτων προσώπων. Ἐκαστον ἐκ τῶν τριῶν ἐνεργεῖ κατὰ τὸν τρόπον αὐτοῦ. Ὁ Πατὴρ διὰ νὰ δίδῃ, νὰ δημιουργῇ, νὰ «δραῖ» ἐν ἡμῖν, «ὁ δὲ αὐτὸς Θεὸς ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσιν» (Α' Κορ. 12,6), ὁ Υἱὸς διὰ νὰ βασιλεύῃ ἐν ἡμῖν διὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς του τὴν ὁποίαν μᾶς μεταδίδει, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ νὰ εἶναι πάντοτε παρὸν ἐν ἡμῖν ἐν τῷ δώρῳ καὶ τῷ ἀγιασμῷ (Α' Κορ. 12,4).

Οὕτως ἡμεῖς, οἱ ἐν Χριστῷ βαπτισθέντες, κατέστημεν Υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν καὶ ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας Χριστὸς, βοηθούμενοι δὲ καὶ ἐμπνεόμενοι ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δυνάμεθα πλέον νὰ ἀπευθυνώμεθα υἱικῶς τῷ Πατρί. «Οὐ γὰρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλὰ ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν Ἀββᾶ ὁ Πατήρ· αὐτὸ τὸ Πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεοῦ· εἰ δὲ τέκνα, καὶ κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν Θεοῦ συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ, εἴπερ συμπάσχομεν ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν» (Ρωμ. 8,15-17).

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου προσδιορίζονται πλέον αἱ σχέσεις μας μετὰ τῶν τριῶν Προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος. Εἴμεθα υἱοὶ τοῦ Πατρὸς διὰ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὴν προσωπικὴν σχέσιν τοῦ Υἱοῦ, ὅστις ἐπλησίασεν ἡμᾶς ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ Του καὶ ζῶμεν μετ' αὐτοῦ εἰς μίαν ὀλοκληρωτικὴν κοινότητα ὑπάρξεως καὶ αἰσθημάτων. Τὸ δὲ Πνεῦμα, παρὸν ἐν ἡμῖν, ὡς νέα ἀρχὴ ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ἐρχεται νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὸν σκοπὸν τῆς ἀγιότητός μας, νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ κενὸν τῆς ἀνθρωπίνης ἀτελείας καὶ ἀνικανότητος ἡμῶν «ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Πνεῦμα συναντιλαμβάνεται τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθ' ὃ δεῖ οὐκ οἶδαμεν, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει στεναγμοῖς ἀλαλήτοις» (Ρωμ. 8,26), ἀποκαλύπτει ἡμῖν τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα, ἅτινα ἀποτελοῦν τὴν οὐρανίαν ἡμῶν κληρονομίαν, ὡς υἱῶν τοῦ Θεοῦ καὶ συγκληρονόμων μετὰ τοῦ Υἱοῦ, διδάσκει νὰ ζητῶμεν αὐτὰ ἢ μᾶλλον τὰ ζητεῖ ἐν ἡμῖν καὶ δι' ἡμᾶς, διὰ νὰ γίνωμεν ἅγιοι, ὡς ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν ἐσωτερικὸν ναὸν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

† Ὁ Ρηγίου ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΕΚΡΙΖΩΣΩΜΕΝ ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΜΕΙΟΝΕΞΙΑΣ ΑΠΟ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΜΑΣ

Μερικαί ἀλήθειαι πρέπει νομίζομεν νὰ λέγωνται, ὁσονδήποτε καὶ ἐὰν εἶναι αὐταὶ πικραῖ. Μία δὲ ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἐκείνη, καθ' ἣν τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ὁμογενεῖς διακρίνει, ἀτυχῶς, αἰσθημα μειονοξίας (inferiority complex). Τοῦτο ἐκδηλοῦται κυρίως εἰς τὰς μετὰ τῶν ἐντοπίων συναναστροφὰς αὐτῶν, εἰς τὰς διασκεδάσεις, τὰς δημοσιεύσεις εἰς τὸν τύπον, τὰς φωτογραφίας γάμων καὶ βαπτίσεων, αἵτινες πολ- λάκις συνοδεύονται δι' ἐκτενῶν περιγραφῶν.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὐταί, ψυχολογικῶς ἀναλυόμεναι, μαρτυροῦν ἀνθρώπους, οἵτινες κατέχονται ὑπὸ αἰσθη- ματος μειονοξίας. Τοῦτο γίνεταί εἰσέτι ἐμφανεστερον ὁσάκις ἐπιχειρεῖται συζητήσεις καὶ σύγκρισις τῆς ὁμογενείας, τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν Ἑλληνικῶν ὀργανώσεων καὶ σχολείων μετὰ τῶν ἐντοπίων καὶ τῶν διαφόρων ἰδρυμάτων καὶ ὀργανώσεων τούτων. Τότε οἱ Ἕλληνες ὁμογενεῖς παραδέχονται ὅτι «οἱ ἄλλοι ἔχουν καλύτερα πράγματα», λησμονοῦντες ὅτι χθὲς ἀκόμη ἤλθομεν ἀπὸ μίαν χώραν, ἣ ὅποια ἐπὶ 400 ἔτη ἔζη εἰς τὴν δουλείαν.

Τὴν ἀντίληψίν των δὲ αὐτὴν περὶ τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν ἀτελειῶν, τὰς ὁποίας ἔχουμεν καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ὁμογένεια, συζητοῦν παρουσίᾳ τῶν τέκνων των, ἐκδηλοῦντες κατὰ τινὰ τρόπον λύπην διότι εἶναι «ξένοι». Τοιοῦτοτρόπως ἐμποτίζεται ἡ ψυχὴ τῆς νεο- λαΐας διὰ συναισθημάτων, τὰ ὁποῖα ἀσφαλῶς ὀδηγοῦν εἰς καταστρεπτικὰ διὰ τὴν ὁμογένειαν ἀποτελέσματα. Λησμονοῦν δὲ ὅτι διὰ τὴν πλήρη ὀργάνωσιν τῶν ἐντοπίων συμβάλλουν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι διὰ τῶν φό- ρων, τοὺς ὁποίους ὡς φορολογούμενοι πολῖται κατα- βάλλουν καὶ οἵτινες διατίθενται διὰ τὴν συντήρησιν σχολείων, πάρκων κλπ., τὰ ὁποῖα κοσμοῦν τὴν θετὴν των πατρίδα.

Ἐὰν οἱ ὁμογενεῖς ἐγνώριζον ὅλοι, ὅτι ὁ Ἑλλη- νικὸς λαὸς εἶναι κληρονόμος δύο πολιτισμῶν, τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ Βυζαντινοῦ, ἀσφαλῶς δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἴχνος μειονοξίας εἰς τὰς ψυχὰς των, ἀλλὰ τοῦναντίον θὰ ἐσεμνύοντο διὰ τὴν καταγωγὴν των καὶ θὰ ὀμιλοῦν ὑπερηφάνως διὰ τὴν ποικίλην ἐκπολιτιστικὴν δρᾶσιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ γεννοῦν εἰς τὰς ψυχὰς μας αἰσθήματα μειονοξίας

τὰ «ξένα μεγαλεῖα», οὔτε νὰ καταλαμβανώμεθα ὑπὸ θαυμασμοῦ δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον «εἶπεν ὁ τάδε ξένος», ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ αἰσθανώμεθα ὡς ξένοι εἰς τὴν χώ- ραν, ἣ ὅποια μᾶς ἐκάλεσεν ὡς τέκνα τῆς. Ἀκόμη πρέπει νὰ ἀποβάλωμεν τὴν συνήθειαν νὰ προσπα- θῶμεν νὰ στηριχθῶμεν καὶ νὰ περιπατήσωμεν μετὰ πό- δια ἄλλων. Πρέπει νὰ μᾶς γίνῃ συνείδησις ὅτι τὰ μυαλά μας ὡς πόδια ἡμποροῦν νὰ βαστάσουν καὶ νὰ ὀδηγήσουν πολλοὺς «ξένους».

Ἄγαπητοὶ ὁμογενεῖς, οἱ ὁποῖοι ζητεῖτε εἰς διαφό- ρους πατρίδας. Μείνατε αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι εἴσθε καὶ μὴν ἐπιχειρήτε νὰ ὑψωθῆτε εἰς τὰ δάκτυλα τῶν πο- διῶν σας διὰ νὰ φαίνεσθε ὅπως θὰ ἠθέλατε νὰ εἴσθε. Προσπαθήσατε πρῶτον νὰ γίνετε ὅπως σεῖς ἐπιθυ- μεῖτε καὶ ἂν οἱ ἄλλοι δὲν ἀναγνωρίσουν τὴν ὑπερο- χὴν σας, θὰ εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἱκανοποίησις, τὴν ὁποίαν θὰ αἰσθανθῆτε σεῖς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς προσπα- θείας σας.

*

Διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἐκρίζωσιν τοῦ αἰσθηματος μειονοξίας ἀπὸ τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων μας, εἶναι ἀνάγκη νὰ παύσωμεν νὰ ὀμιλῶμεν διὰ τὰς ἐλλείψεις μας. Τοῦναντίον πρέπει νὰ τονίζωμεν τὴν ἰσοτιμίαν τῶν τέκνων μας μετὰ τῶν ἐντοπίων, νὰ ἐξαίρωμεν τὰς ἑλληνικὰς ἀρετὰς καὶ τὴν συμβολὴν των εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀκόμη πρέπει νὰ γίνεταί ἐμφανὴς εἰς αὐτὰ ἡ γόνιμος δρᾶσις τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐρισκομένων ἰδρυμάτων μας, τῆς Ἐκκλησίας, τῶν Σχολείων, τῶν Μορφωτικῶν Συλλόγων, τοῦ Τύπου κλπ. Ἰδιαιτέρως πρέπει νὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς τὰ τέκνα μας, ὅτι ἡ Ἑλλὰς προσέ- φερεν ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου Ἐλευθερίας τόσον αἷμα καὶ χρῆμα, ὅσον οὐδεμία ἄλλη χώρα.

Αὐτὰ καὶ πολλὰ ἄλλα πρέπει νὰ λέγωνται εἰς τὰ σχολεῖα τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ θέματα διαλέξεων καὶ κηρυγμάτων ν' ἀποτελῶσι. Καὶ νὰ τονίζεται ὅτι ὁ Ἑλληνισμὸς ὑπῆρξε καὶ εἶναι πρωταρχικὸς πα- ράγων πολιτισμοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου τὰ τέκνα του πρέπει νὰ εἶναι ὑπερήφανα καὶ νὰ εὐγνωμονοῦν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἐκλεκτὴν καταγωγὴν των.

Ἱερεὺς ΖΑΝΟΣ ΓΟΥΓΟΥΤΑΣ

Mansfield, Ohio.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας.

Ὡς ἤδη ἐτονίσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς «Ἐκκλησίας», τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων εἶναι τὸ σημαντικώτερον ἐξ ὅλων τῶν Ὑπουργείων μας. Ὁ μέχρι τοῦδε προσωρινὸς ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Μακρῆς, παρὰ τὸ γεγονός, ὅτι ἐβαρύνετο καὶ μὲ πλείστα ἄλλα καθήκοντα ὡς Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ἐπέδειξεν ἀδιάπτωτον ζήλον καὶ προθυμίαν διὰ τὴν λύσιν τῶν εκπαιδευτικῶν προβλημάτων, ὡς καὶ μεγάλην κατανόησιν διὰ τὰ ζωτικώτατα Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Πιστεύομεν δέ, ὅτι καὶ ὁ ἄρτι ἀναλαβὼν τὰ καθήκοντα αὐτοῦ νέος Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Γεροκωστόπουλος θὰ ἐπιδείξῃ πολλαπλάσιον ζήλον πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων ζητημάτων, τὰ ὅποια ἀπασχολοῦν τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο. Ἐγγύησιν τούτου ἀποτελεῖ καὶ ἡ κεκτημένη πεῖρά του, διότι καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν διετέλεσεν Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκογενειακὴ του παράδοσις, καθ' ὅσον ὁ ἀείμνητος θεῖος αὐτοῦ Ἀχιλλεὺς Γεροκωστόπουλος εἶχε διαπρέψει ὡς Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας.

Ἡ προσοχὴ καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ νέου ὑπουργοῦ πρέπει ἰδίως νὰ στραφῇ πρὸς τὰ ἐκκεμητὰ Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα καὶ πρὸς τὸ καθ' ὅλου ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν κατ' ἐξοχὴν καὶ ὑπεράνω πάντων ἰσαμενῆν ἔθνοποιὸν δύναμιν.

Ἡ ἀπεργία τῶν δημοδιδασκάλων.

Ἐν ἐκ τῶν θεμάτων, τὰ ὅποια πρέπει νὰ ἀπασχολήσουν τὸν νέον Ὑπουργὸν τῆς Παιδείας, εἶναι καὶ τὸ ζήτημα τῆς θέσεως καὶ τῶν ἀποδοχῶν τῶν δημοδιδασκάλων, τῶν ὁποίων ἡ ἀπεργία συνέπεσε μὲ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων του.

Βεβαίως κατ' ἀρχὴν ἡ «Ἐκκλησία» δὲν ἐπιδοκιμάζει τὰς ἀπεργίας τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων, οἵτινες δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῶς ὄργανα τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ συνθέτουν αὐτὴν ταύτην τὴν ἔννοιαν αὐτῆς. Ἄλλ' οὐδεὶς ἀγνοεῖ, ὅτι ἡ ἀπεργία τῶν δημοδιδασκάλων, οἵτινες εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἔθνικα καὶ συντηρητικὰ στοιχεῖα, προῆλθεν ἀναμφιβόλως ἐξ ἐσχάτης ἀπογνώσεως.

Καὶ ἡ μὲν ἀπεργία ἔληξε, τοῦθ' ὅπερ τιμᾷ τοὺς δημοδιδασκάλους. Τὸ Κράτος ὅμως ὀφείλει νὰ συγκινήθῃ ἐκ τῶν ἐκδηλώσεων τούτων καὶ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς λύσεως τοῦ ζητήματος τῶν ἀποδοχῶν τῶν εκπαιδευτικῶν, οἱ ὅποιοι, παρὰ τὴν ὑψηλὴν τῶν ἀποστολῆν, εὐρίσκονται εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα τῆς ὑπαλληλικῆς ἱεραρχίας.

Οἱ διακόσιοι νέοι τῆς Βενεζουέλας.

Ἀνεγράφη προσφάτως, ὅτι εἰς τὴν Βενεζουέλαν διακόσιοι νέοι Ἕλληνες μετανάσται, μὴ εὐρόντες ἐκεῖ ἐργασίαν καὶ εὐρισκόμενοι ὡς ἐκ τούτου εἰς ἐσχάτην ἀπαθλίωσιν, ἐξήτησαν ἀπὸ τὸν Ἕλληνα Πρόξενον, ὅπως τοὺς παράσχη τὰ μέσα διὰ νὰ ἐπι-

στρέψουν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ὅτι οὗτος ὅμως, ἐλλείψει πιστώσεων, τοὺς ἤρνήθη.

Ἡ ἀνατριχιαστικὴ αὐτὴ εἰδησις, οὐδὲν ἄλλο σημαίνει κατ' οὐσίαν, εἰμὴ ὅτι διακόσιοι νέοι Ἕλληνες καταδικάζονται εἰς τὸν ἐξ ἀσιτίας καὶ παντοειδοῦς ἀπαθλιώσεως θάνατον.

Ἀσύλληπτος ἀληθῶς εἶναι ἡ τραγωδία τῆς νέας μας γενεᾶς. Εἰς μυριάδας ἀνέρχονται οἱ νέοι μας, οἱ ὅποιοι ζητοῦν ἀπεγνωσμένως μίαν οἰανδήποτε ἐργασίαν, χωρὶς νὰ τὴν εὐρίσκουν. Γνωρίζομεν ἀποφοίτους Γυμνασίων, οἱ ὅποιοι ἀναζητοῦν ἐργασίαν εἴτε εἰς ἀνεγειρομένας οἰκοδομὰς ἢ καὶ εἰς ἄλλας χειρωνακτικὰς ἀπασχολήσεις, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτυγχάνουν.

Οἱ δὲ κύριοι βουλευταὶ θὰ γνωρίζουν ἀσφαλῶς πολὺ περισσότερα ἀπὸ ἡμᾶς, διὰ τὸ ἀνεκδιήγητον αὐτὸ δράμα τῆς νεολαίας μας. Διότι οἱ δυστυχεῖς εἰς αὐτοὺς προσφεύγουν, ἐκλιπαροῦντες διὰ τὴν ἀνεύρεσιν οἰουδήποτε τρόπου διὰ τὴν στοιχειώδη τους συντήρησιν. Συχνότατα ὅμως, παρὰ τὰς φιλοτίμους προσπάθειάς ποὺ καταβάλλουν πρὸς τοῦτο, ἀποβαίνει ἄκαρπος ἡ προσπάθειά των.

Δὲν ἀπομένει λοιπὸν καμμία ἄλλη ἐλπίς καὶ καμμία ἄλλη λύσις τοῦ τραγικοῦ προβλήματος τῆς νεότητός μας, εἰμὴ ἡ μετανάστευσις καὶ ἡ φυγὴ. Καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐπλημμύρησαν κυριολεκτικῶς αἱ ἐπαρχίαι μας ἀπὸ πράκτορας καὶ πρακτορεῖα μεταναστεύσεως, τὰ ὅποια ὀλα ἐργάζονται ἀποδοτικώτατα. Διότι πείθονται οἱ γονεῖς ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσιν τῶν παιδιῶν των νὰ πωλήσουν ἢ τὸ μοναδικὸν καὶ μικρὸν ἀγρόκτημά των ἢ καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ οἰκόσιτα καὶ ἀροτριῶντα ζῶα των, ἀπὸ τὰ ὅποια συντηρεῖται ἡ ἀγροτικὴ οἰκογένεια, διὰ νὰ τοὺς δώσουν τὰ μέσα τῆς φυγῆς. Ἀναχωροῦν λοιπὸν ἢ διὰ τὴν Βενεζουέλαν ἢ διὰ τὰ ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Βελγίου ἢ καὶ ὀπουδήποτε ἄλλου, ὅπου φαντάζονται, ὅτι τοὺς ἀναμένει τὸ χρυσόμαλλον δέρας, ποὺ θ' ἀνακουφίσῃ καὶ αὐτοὺς καὶ τὰς οἰκογενεῖας των. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ μεταβαίνουν, ἐντελῶς ἀπροστάτετοι, τοὺς ἀναμένουν, ὡς ἄλλοι πνυρίπνοοι δράκοντες, ἡ πείνα καὶ ἡ στέρησις καὶ ἡ ἀσθένεια καὶ ὁ ρακενδυτισμὸς. Καὶ δὲν δύνανται νὰ τραφοῦν, οὔτε βόσκοντες χοίρους καὶ τρώγοντες ξυλοκόρατα, ὅπως ὁ ἀπαθλιωθεὶς ἐκεῖνος ἄσωτος νέος τῆς Ἐθαγγελικῆς παραβολῆς.

Ζητοῦν τότε ἀπεγνωσμένως νὰ ἐπαναεπιστρέψουν εἰς τὸν πατρικὸν τους οἶκον καὶ τὴν προσφιλεῖ τους γενέτειραν, ὅπως οἱ δυστυχεῖς νέοι μετανάσται τῆς Βενεζουέλας.

Ἡμεῖς ὅμως, ἀντὶ νὰ σφάξωμεν δι' αὐτοὺς τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, τοὺς κλειόμεν τὴν θύραν, ἀδιαφοροῦντες ἂν θὰ ἀποθάνουν φθειρωῖντες καὶ ρακενδυτοὶ εἰς τὰ ρεῖθρα τῶν πεζοδρομίων ἀξένων καὶ μακρυνῶν πόλεων!

Δὲν ὑπερβάλλομεν τὰ πράγματα. Οὔτε καὶ ἔχομεν τὴν πρόθεσιν νὰ ἐπικρίνωμεν οἰονδήποτε διὰ

τὴν κατάστασιν αὐτήν. Διότι, πιστεύομεν, ὅτι δλοῖ πταίομεν. Καὶ ἐθελουφλοῦμεν. Καὶ ὡς οἱ κοχλῖαι τοῦ μύθου «ἄδομεν τῶν οἰκιῶν ἡμῶν ἐμπιπραμένων». Τοῦτο ὁμως δὲν εἶναι μόνον ἀντιχριστιανικόν, ἀντικοινωνικόν καὶ ἀπαράδεκτον κατὰ πάντα, ἀλλὰ καὶ πραγματικὴ συμφορὰ διὰ τὸ Ἔθνος μας. Ὁ δὲ περαιτέρω στρουθοκαμηλισμὸς ἀπέναντι τῆς καταστάσεως αὐτῆς, ὅχι μόνον δὲν ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεῖ — τὸ λέγομεν ἀνευδοιάστως — Ἐθνικὸν ἔγκλημα.

Τὸ ζήτημα τοῦ ἀφοπλισμοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἣτις εὐχεται ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ εὐχεται ὀλοφύχως, ἵνα ὁ Θεὸς λαλήσῃ ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, οἵτινες διευθύνουν τὰς τύχας τοῦ κόσμου, πρὸς ἐπίτευξιν τῆς ποθητῆς συμφωνίας ἐπὶ τοῦ τόσον συζητούμενου κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας θέματος τοῦ μερικῆς ἢ γενικοῦ ἀφοπλισμοῦ καὶ τοῦ τελεσφόρου ἐλέγχου τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν. Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν ἀντίληψιν, ἀποτελεῖ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν κορωνίδα τῆς δημιουργίας, εἶναι ὅλως ἀκατανόητον τὸ νὰ ἀσολῆται ἢ Ἐπιστήμη μὲ τὴν ἐξεύρειν μέσων, διὰ τῶν ὁποίων εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξοντωθῇ τὸ ἀνθρώπινον γένος. Βεβαίως ἡ ἀνάγκη τῆς ἀμύνης τοῦ Δυτικοῦ κόσμου κατέστησε τὴν κατασκευὴν τῶν πυρηνικῶν ὄπλων ἀναγκαῖον κακόν. Ἀλλὰ τοῦτο οὐδόλως σημαίνει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ προσευχόμεθα ὀλοφύχως διὰ τὴν ἐξεύρειν τῆς δυνατότητος πρὸς κατάργησιν τῶν ἀτομικῶν ὄπλων καὶ κατάπανσιν τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν.

«Οὐ φροντιστέον... τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί».

Ὁ γνωστὸς ὡς «Ἀθηναῖος» ἔγκριτος, εὐρυμαθὴς καὶ ὑπὸ πλείστων ἀναγινωσκόμενος συνεργάτης καθημερινῆς πρωϊνῆς ἐφημερίδος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν χαλαρότητα τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθηματος τῶν νέων, δὲν διστάζει νὰ κατηγορήσῃ ὡς ὑπεύθυνον διὰ τὸ γεγονός τοῦτο τὴν Ἐκκλησίαν, ἣτις δὴθεν καταδικάζει ὡς ἀμαρτίαν τὸν ἔρωτα δύο ἐλευθέρων ἀνθρώπων. Τοιοῦτοτρόπως οἱ νέοι «ἀντὶ νὰ ἐγκαταλείπουν τὸν ἔρωτα, ἐγκαταλείπουν τὴν Θρησκείαν».

Ἡ κατηγορία αὕτη δὲν εὐσταθεῖ. Βεβαίως δὲν ἀμφισβητοῦμεν τὸ γεγονός, ὅτι εκπρόσωποι τινες τῆς Ἐκκλησίας κατὰ καιροὺς παρουσίασαν ἐνίοτε τὸ χριστιανικὸν ἰδεῶδες ὡς ἐντονώτατα ἀσκητικόν, μὲ τάσεις περιφρονήσεως τοῦ εἰς τὸν γάμον τελειομένου ἀληθοῦς ἔρωτος. Ἀλλ' ἀπὸ τοῦ σημείου τούτου μὴχοι τοῦ σημείου νὰ κατηγορηθῆται ἡ Ἐκκλησία, ὅτι περιφρονεῖ τὸν ἔρωτα τοῦτον, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασις. Ὁ ἔγκριτος δημοσιογράφος λημονεῖ, ὅτι ἡ Ἐκκλησία διδάσκει, ὅτι ἐν τῷ χριστιανικῷ γάμῳ πραγματοποιεῖται τὸ ἰδεῶδες τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος, διὰ τοῦ ὁποίου, ὡς λέγει ὁ Χρυσόστομος, «τὸν ἅπαντα θαλαμενομένη ἢ κόρη χρόνον... ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τὸν νυμφίον οὕτω ποθεῖ καὶ

στέργει ὡς σῶμα οἰκείον». Τὸ «μυρίπνοον ἄνθος τοῦ ἔρωτος» (Καλλίνικος) μόνον ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀτμοσφαιρᾷ ἀποκτᾷ ὠραίαν καὶ ἰδανικὴν μορφήν. Διὰ τοῦ χριστιανικοῦ γάμου οἱ συζευγνύμενοι γίνονται ἐν ὄν, «ἄρρον καὶ θῆλυ», καὶ δημιουργοῦν, ὡς λέγει ὁ Μπερδιάγιεφ, μίαν ὄντολογικὴν ἔνωσιν, «ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀποκαθίσταται ἡ ἀνδρογύγγος εἰκὼν τοῦ ἀνθρώπου καὶ εὐρίσκει τὸ ὄν ἐκεῖνο τὸ ὄν, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶναι προκαθορισμένον».

Ὅθεν εἶναι ἐσφαλμένη ἡ ἀποψις τοῦ κ. «Ἀθηναίου», καθ' ἣν ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει τὸν ἔρωτα. Ἐκτὸς ἂν οὗτος θεωρῆ ὡς ἔρωτα τὰς πρὸ τοῦ γάμου ἀντιβιολογικάς, ἐκφυλιστικάς, ἀντιανθρωπιστικάς καὶ ἀντικοινωνικάς ἐλευθέρους σεξουαλικὰς σχέσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξανδραποδίζουν τὴν ψυχὴν τῶν νέων. Τοιοῦτου εἶδους «ἔρωτα» ἀναμφιβόλως καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι πρὸς τιμὴν τῆς! Βεβαίως αὐτὸ δὲν εἶναι ἀρεστὸν εἰς τὰ πλήθη, τὰ ὁποῖα προτιμοῦν τὴν ὁδὸν τῆς «ἡσσοнос προσπαθείας». Ἀλλ' κοῦ πάνυ ἡμῖν φροντιστέον τί ἐροῦσιν οἱ πολλοί... ἀλλ' ὅτι ὁ ἐπαῖων... ὁ εἰς, ἡ ἀλήθεια», ὡς λέγει ὁ Σωκράτης εἰς τὸν «Κρίτωνα» τοῦ Πλάτωνος. Οἱ πνευματικοὶ ἡγέται δὲν πρέπει νὰ εἶναι οὐραγοὶ τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς μάξης καὶ νὰ ἰσοπεδῶνουν τὸν ἑαυτὸν τῶν ὑπὸ τὸν ὀδοστρωτῆρα αὐτῆς. Πρέπει νὰ ἐξαίρωνται ὑπεράνω αὐτῆς, καθοδηγοῦντες αὐτὴν πρὸς τὸ ὄρθον καὶ οὐχὶ πρὸς τὸ εὐχάριστον. Καὶ ἡ Ἐκκλησία, ἣτις εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν πνευματικὴ ἡγέτις τῆς κοινωνίας, δὲν πρέπει νὰ παρεκκλίνῃ τοῦ ἰδεῶδους αὐτοῦ.

Ἡ δεκαετηρὶς τοῦ σχεδίου Μάρσαλλ.

Εἶναι πράγματι σημαντικὸς σταθμὸς ἡ συμπλήρωσις δεκαετίας, ἀφ' ἧς ὁ τότε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στρατηγὸς Γεώργιος Μάρσαλλ, ἐξήγγειλε τὸ σχέδιον οικονομικῆς βοήθειας τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὴν Εὐρώπην, τὸ ὁποῖον φέρει τὸ ὄνομά του. Τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ μόνον τὸ θεμέλιον τῆς οικονομικῆς ἀνορθώσεως τῶν κατεστραμμένων ἢ ὑπαναπτύκτων χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἠπείρου, ἀλλ' ὠφέλησε καὶ αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν, διότι ἐχρησίμευσεν ὡς ὄπλον ἐναντίον τῆς κομμουνιστικῆς διεισδύσεως.

Εὐχόμεθα, ἵνα καὶ εἰς τὸ μέλλον ἡ Ἀμερικὴ εὐρίσκηται εἰς θέσιν, ἵνα βοηθῇ τὰς ἀσθενετέρας χώρας, προσέχουσα συγχρόνως, ἵνα οὐδέποτε προσβάλλῃ τὸ αἶσθημα τῆς ὑπερηφανείας αὐτῶν, ὡς συμβαίνει λ.χ. εἰς τινὰς περιπτώσεις μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐτεροδικίας. Ἡ Ἀμερικὴ ἔχει πάσας τὰς προϋποθέσεις ὅχι μόνον νὰ εἶναι ἡ ὑλικὴ τροφὸς τοῦ κόσμου, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποβῇ ἡ προστάτις τῶν ἰδεωδῶν αὐτοῦ.

Εὐδοίωνοι ἀπαρχαί.

Εἶναι ἄξιον ἰδιαίτερας ἐξάρσεως καὶ ὄλως εὐχάριστον τὸ γεγονός, ὅτι ἐσχάτως ποικιλοτρόπως γίνεται εὐρυτάτη προβολὴ τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, κατανοουμένης τῆς ἀπαρμύλλου ἀξίας αὐτῶν. Ἄν ἄλλοτε ὁ Βυζαντινὸς πολι-

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

'Ιερά Σύνοδος

Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 27ης παρ-
μηνός, ἀσχοληθεῖσα περὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἱεροῦ καθι-
δρύματος τῆς Εὐαγγελιστρίας Τήνου, διοικουμένου
ὑπὸ λαϊκῶν καὶ μόνον, παραμερισθείσης παντελῶς
ἐκ τῆς διοικήσεως αὐτοῦ τῆς φυσικῆς ἀνωτέρας του
ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἀπεφάσισεν ὅπως ἐπιτροπὴ
ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Σύρου-Τήνου κ.λ.π. κ.
Φιλαρέτου, Ἀττικῆς κ. Ἰακώβου, Μαντινείας καὶ Κυ-
νourίας κ. Γερμανοῦ, Θεσσαλονίκης κ. Παντελεήμο-
νος καὶ Κασσανδρείας κ. Καλλινίκου, ἐπισκεπτομένη
τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, ἀναπτύξῃ αὐτῶ
τὸ ὄλον ζήτημα καὶ ζητήσῃ τὴν ὀριστικὴν ρύθμισιν
αὐτοῦ συμφώνως πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς νόμους.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 29ης τοῦ ἰδίου μηνός
ἀπεφάσισεν ὅπως ἡ Ἱ. Σύνοδος ἐκφράσῃ τοῖς Σεβα-
σμιωτάτοις Μητρ. Φιλίππων κ. Χρυσοστόμῳ, Ἱερισσοῦ
κ. Κυπριανῶ καὶ Γυθείου κ. Φιλήμονι τὰ συγχαρητήρια
τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ ἀποκτήσει ἰδίων Μητροπολι-
τικῶν οἰκημάτων καὶ τὰς εὐχὰς Αὐτῆς ὑπὲρ ὑγείας
καὶ μακρομερεΐσεως τῶν διαληφθέντων Σεβ. Ἱεραρ-
χῶν πρὸς συνέχισιν τῆς καρποφόρου αὐτῶν δράσεως.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 3ης τρέχοντος ἡσκολήθη
καὶ πάλιν περὶ τὸ ζήτημα τῶν κυκλοφορούντων ρυ-
παρογραφημάτων καὶ ἀπεφάσισεν, ὅπως ἐπιτροπὴ
ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Πατρῶν κ. Θεοκλήτου,
Μαντινείας καὶ Κυνourίας κ. Γερμανοῦ καὶ Θεσσα-
λονίκης κ. Παντελεήμονος ἐπισκεπτομένη τοὺς κ. κ.
ὑπουργοὺς τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως καὶ Δι-
καιοσύνης, ζητήσῃ τὸν ἀποκάθαρον τῆς Ἑλληνικῆς
κοινωνίας ἐξ ὄλων ἐκεῖνων τῶν ἐντύπων, ἅτινα συν-
τελοῦν εἰς τὴν διαφθορὰν τῆς νεολαίας ἀμέσως ἢ ἐμ-
μέσως δι' εἰκόνων, παραστάσεων ἢ ἄρθρων καὶ τὴν
πιστὴν καὶ αὐστηρὰν ἐφαρμογὴν τῶν κειμένων δια-
τάξεων, αἵτινες ἔχουν σχέσιν πρὸς τὴν δίωξιν τοῦ
ἀσέμνου ἐντύπου.

Ο.Δ.Ε.Π. Τῇ 12ῃ τρ. μηνός συνήλθε τὸ Διοικητικόν
Συμβούλιον τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ
Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Δωρο-
θέου. Κατὰ τὴν ἀνωτέρα συνεδρίαν ὁ σύμβουλος τοῦ

*τισμὸς παρεγνωρίζετο οὐ μόνον ὑπὸ τῶν ξένων, ἀλλὰ
καὶ ὑπὸ πολλῶν Ἑλλήνων, σήμερον οἱ πάντες προσ-
βλέπουν εἰς αὐτὸν μετὰ θαυμασμοῦ.*

*Ἐκ τῶν τελευταίων προσπαθειῶν πρὸς προβο-
λὴν τῶν θησαυρῶν αὐτῶν σημειοῦμεν ἀφ' ἐνὸς τὴν
ἐν τῷ Βυζαντινῷ Μουσείῳ ἐκθεσίων τῶν πιστῶν ἀντι-
γράφων τῶν θαυμασιῶν ψηφιδωτῶν τῆς Ραβέννης,
ἀφ' ἐτέρου τὰς προσπαθείας τοῦ «Συλλόγου τῶν φί-
λων τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς» καὶ ἐκ τρίτου τὰς ἐν
τῷ αὐτῷ μουσεῖῳ γινομένας καθ' ἑβδομάδα ἐπιστη-
μονικὰς ἀνακινήσεις τῆς Χριστιανικῆς Ἀρχαιολο-
γικῆς Ἑταιρείας, διὰ τῶν ὁποίων λεπτύνεται καὶ
καλλιεργεῖται τὸ αἰσθητήριον τῶν παρακολουθούντων
ταύτας πρὸς ἀντικειμενικότεραν ἀξιολόγησιν καὶ
ἐκτίμησιν τῶν μνημείων τῆς Ἑλληνοχριστιανικῆς πα-
ραδόσεως. Πᾶσαι αἱ ἐκδηλώσεις αὗται ἀποτελοῦν
εὐοίωνους ἀπαρχὰς τῆς γενικῆς καὶ καθολικῆς ἐκ-
στρατείας, ἣτις πρέπει νὰ διοργανωθῇ ὑπὸ πάντων
τῶν πνευματικῶν παραγόντων τῆς πατρίδος μας
πρὸς ἀνάδειξιν καὶ ἀξιοποίησιν τῶν περὶ ὧν ὁ λό-
γος θησαυρῶν.*

Ἄργανισμοῦ κ. Γρηγορίου ἔκαμεν ἐμπεριστατωμένην
εἰσήγησιν περὶ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως τοῦ
Ο.Δ.Ε.Π.

Τ.Α.Κ.Ε. Τὸ Δ. Σ. τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. κατὰ τὴν συνε-
δρίαν αὐτοῦ τῆς 3-6-57, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ὑπ' ἀρ.
382)57 γνωμοδότησιν τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ
Κράτους, γενομένην ἀποδεκτὴν διὰ τοῦ ὑπ. ἀρ. 56269)
57 ἐγγράφου τοῦ Ὑπουργείου Ἐργασκευμάτων, ἀπε-
φάνθη ὅτι δὲν νομιμοποιεῖται ἡ χορήγησις ἐπιδόμα-
τος τοκέτου διὰ τοὺς ἐν τῇ γνωμοδοτήσει λόγους.
Κατόπιν τούτου ἀπεφασίσθη, ὅπως προταθῇ καὶ πε-
ριληφθῇ σχετικὴ διάταξις εἰς τὸν ὑπὸ ψήφισιν Νό-
μον περὶ Τ.Α.Κ.Ε.

— Διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 19062, 19140 καὶ 19073)53 ἐγ-
κρίσεων τῆς Νομ. Ἐπιτροπῆς ἐχορηγήθη εἰς τὸ
Τ.Α.Κ.Ε. ἄδεια διαθέσεως τῶν κάτωθι ποσῶν:

α) Δραχ. 500.000 διὰ τὴν χορήγησιν δανείων εἰς
τοὺς σεισμοπλήκτους ἐφημερίους τῆς Θεσσαλίας.

β) Δραχ. 550.000 διὰ τὴν χορήγησιν ἀπλῶν δανείων
εἰς τοὺς ἐφημερίους.

γ) Δραχ. 500.000 διὰ τὴν χορήγησιν στεγαστικῶν
δανείων εἰς τοὺς ἐφημερίους.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ Δ.Σ. ἀπεφασίσθη ὅπως με-
λετηθοῦν ἡ ἀναπροσαρμογὴ τοῦ ἐφ' ἅπαξ βοηθήμα-
τος τοῦ Ταμεῖου Ἀρωγῆς καὶ ἡ καθιέρωσις εἰς τὸ
Τ.Α.Κ.Ε. τοῦ θεσμοῦ προικοδοτήσεως.

Ἀποστολικὴ Διακονία. Τῇ 6ῃ τρ. μηνός συνήλθε τὸ
Κεντρικόν Συμβούλιον τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας
ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθη-
νῶν κ. Δωροθέου καὶ ἡσκολήθη περὶ διάφορα θέματα
τρεχούσης φύσεως.

Ἐγκρίθη καὶ ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ὁ νέος
Ὑπουργὸς Ἐργασκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας κ.
Ἀχιλλεὺς Γεροκωστόπουλος.

Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τῇ 12ῃ παρ. μηνός ἐγένετο ἡ τελετὴ τῆς θεμελιώ-
σεως τοῦ ἱ. ναοῦ Ἁγίων Ταξιάρχων Κορυθαλλοῦ.
Τῆς ἀκολουθίας προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ναυ-
πακτίας κ. Χριστοφόρος, τὸν θεμέλιον δὲ λίθον ἔθε-
σεν ἡ Α.Β.Υ. ἡ Πριγκίπισσα Σοφία.

— Τῇ 28ῃ παρ. μηνός ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπι-
σκοπὸς ἐδέχθη τὸν Πρεσβευτὴν τῆς Ρουμανίας.

Αὐθημέρον προέστη συνεδρίας τοῦ Συμβουλίου
τοῦ Δημοτριαθείου κληροδοτήματος.

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας προή-
δρευσε συνεδρίας τῆς Συντονιστικῆς Ἐπιτροπῆς τῆς
Πανελληνίου Ἐπιτροπῆς Αὐτοδιαθέσεως Κύπρου, ἐν
συνεχείᾳ δὲ παρέστη εἰς τὸ τελεσθῆν ἐν τῇ Ἀρχαιολο-
γικῇ Ἑταιρείᾳ μνημόσυνον τοῦ Κωνσταντίνου Πα-
λατιολόγου.

— Τῇ 29ῃ Μαΐου ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος προέ-
στη τῇ μὲν πρώτῃ συνεδρίᾳ τῆς Ἱ. Συνόδου, τῷ δὲ
ἀπογεύματι συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ
Ο.Δ.Ε.Π.

— Τῇ 30ῃ Μαΐου, ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυ-
ρίου, ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε
τοὺς Ἱ. Ναοὺς Ἁγίου Γερασίμου καὶ Ἁγίου Θερά-
ποντος Ζωγράφου.

— Τῇ 1ῃ τρ. μηνός τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπι-
σκοπον ἐπεσκέφθη ὁ πρεσβευτὴς τῆς Μ. Βρετανίας
κ. Ρ. Ἄλλεν. Ὡσαύτως ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη τὸν
Γεν. Διευθυντὴν Ἐκκλησιῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐξω-
τερικῶν Πρεσβευτὴν κ. Στεφάνου.

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἡ Α.
Μακαριότης μετέβη εἰς τὰ Ἀνάκτορα καὶ ὠρκισε

τούς νέους Υπουργούς Έθν. Παιδείας και Θρησκευμάτων κ. Γεροκωστόπουλον και Γεωργίας κ. Θεοτόκη.

— Τῆ 3ῃ Ἰουνίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος προέστη συνεδρίας τῆς Ἱ. Συνόδου. Αὐθημερόν ἐδέχθη τὸν νέον Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων κ. Γεροκωστόπουλον, ὅστις τὸν ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ Θρησκευμάτων καθηγητοῦ κ. Ἰωαννίδου καὶ τοῦ Βασ. Ἐπιτρόπου παρὰ τῆς Ἱ. Συνόδου καθηγητοῦ κ. Καρμίρη.

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας προέστη συνεδρίας τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ἐν συνεχείᾳ δὲ παρέστη εἰς τὰ Ἐγκαίνια τῆς «Ὀλυμπιακῆς Ἀεροπορικῆς Ἑταιρείας».

— Τῆ 5ῃ Ἰουνίου, ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τῆς Α. Μακαριότητος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Δωροθέου, ἐτελέσθη ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ εἰδικὴ λειτουργία, μεθ' ἣν ἠνοιχθῆ ἐν τῷ Ἀρχιεπισκοπικῷ Μεγάλῳ βιβλίῳ συγχαρητηρίων εὐχῶν, ὡς γράφομεν εἰς ἄλλην στήλην τοῦ παρόντος.

— Τῆ Πέμπτῃ, 6ῃ Ἰουνίου, ὁ Μακαριώτατος, κατὰ τὰ εἰωθότα, ἐδέχθη καθ' ὅλην τὴν πρωΐαν κληρικούς τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

Αὐθημερόν τὴν Α. Μακαριότητα ἐπεσκέφθησαν ἡ Ὑπουργὸς Κοινωνικῆς Προνοίας κ. Λίνα Τσαλδάρη μετὰ τοῦ Ὑφυπουργοῦ κ. Ψαρρέα.

Τὰς ἀπογευματινὰς ὥρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ὁ Μακαριώτατος προήδρευσε συνεδρίας τοῦ Κ. Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

— Τῆ 8ῃ καὶ 11ῃ τρ. μηνὸς ἡ Α. Μακαριότης προέστη συσκέψεων Συνοδικῶν καὶ παρεπιδημούντων Ἀρχιερέων. Κατὰ τὰς ἐν λόγῳ συσκέψεις ἐξητάσθη τὸ ἐφημεριακὸν ζήτημα ἀπὸ πάσης πλευρᾶς, τὸσον τῆς μορφωτικῆς, ὅσον καὶ τῆς μισθολογικῆς.

— Τῆ Κυριακῇ, 9ῃ τρ. μηνὸς, ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ Μητροπολιτικῷ Ναῷ, συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Θήρας κ. Γεωργίου καὶ Παρραμυθίας κ. Δωροθέου.

Αὐθημερόν παρέστη εἰς τὴν Ἑορτὴν τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως Νέων.

— Τῆ 10ῃ Ἰουνίου ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος παρέστη εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἀναγορεύσεως τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως ὡς διδάκτορος τοῦ Μετσοβίου Πολυτεχνείου.

— Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ 15ῆμέρου ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη ὡσαύτως τὸν Πρόεδρον τοῦ Νομ. Συμβουλίου τοῦ Κράτους κ. Βασιλόπουλον, τὸν Στρατηγὸν κ. Πεντζόπουλον, τὸν Αὐτάρχη κ. Λελοῦδαν κ.ά.

Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον. Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Μ.Σ. τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐκοινοποιήθη πρὸς τὰ Ἐκκλησιαστικά Συμβούλια τῶν Ἱ. Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐγκύκλιος, δι' ἣς συνιστᾶται ἡ ταχεῖα ἀποστολὴ πρὸς τὰ Δημόσια Ταμεῖα τῶν πινάκων ἐνοριακῶν εἰσφορῶν παρελθόντων ἐτῶν.

Ἐκκλησιαστικὸν Ὁρφανοτροφεῖον Βουλιαγμένης. Τῆ 11ῃ τρ. μηνὸς συνήλθε ἡ Ἐφορὰ τοῦ Ὁρφανοτροφείου ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐδρίπου κ. Ἀλεξίου. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἐλήφθησαν διάφοροι ἀποφάσεις ἀφορῶσαι εἰς τὴν εὐρύθμον λειτουργίαν τοῦ Ἰδρύματος.

ΕΠΑΡΧΙΑΙ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κίτρους

Ὡς πληροφοροῦμεθα τῆ 1ῃ παρ. μηνὸς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κίτρους κ. Βαρνάβας ἠγήθη προσκυνηματικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς ἐπισκέψεως τῶν ἱεροσπουδαστῶν τοῦ Ἐκκλ. Φροντιστηρίου Κατερίνης εἰς Ἅγιον Ὅρος, ἐνθα ἐπεσκέφθη μέχρι τῆς 10ῆς Μαΐου περὶ τὰς 15 ἱερὰς μονὰς. Ἐν Καρυαῖς ἐλειτούργησεν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς καὶ ὠμίλησε καταλλήλως εἰς τοὺς τροφίμους αὐτῆς, ἐν

δὲ τῆ Ἱ. Μονῇ Ἁγ. Παύλου, συμπεσοῦσης πανηγύρεως, προέστη τῶν ἐν τῇ ἀγρυπνίᾳ Ἱ. Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Θείας Λειτουργίας. Αἱ Ἱ. μοναί, ἐκτιμήσασαι τὸ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἐπιτελούμενον ἔργον ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Κίτρους, προσεφέρθησαν μετὰ γενναιοφροσύνης, ὅπως ἔλθωσιν ἀρωγοί, ἰδίᾳ διὰ ξυλείας, εἰς τὴν παρ' αὐτοῦ καταβαλλομένην προσπάθειαν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς 28ῆς παρ. μηνὸς ἀνεγνώσθη ἔκθεσις τῆς Ἐπιτροπῆς Πανορθόδοξων Συνόδων καὶ Παγχοριστιανικῶν Συνεδρίων περὶ τοῦ ἐν Ρόδῳ συγκληθησομένου συνεδρίου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἐπὶ τῆς ἐν λόγῳ ἐκθέσεως οὐδεμίᾳ ἐλήφθη ἀπόφασις, παραπεμφθείσης ταύτης πρὸς ἰδιαίτεράν μελέτην.

— Τὴν Ἱ. Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης ἐπεσκέφθησαν καὶ ἐπεθεώρησαν δύο Ἀνώτεροι Ἐπιθεωρηταὶ τοῦ Τουρκικοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Ὅσοι περιήλθον τὰ διάφορα τμήματα τῆς Σχολῆς, ἐξήλεγξαν τοὺς φακέλους τῶν καθηγητῶν καὶ μαθητῶν καὶ τὰ πρὸς τὴν διοίκησιν σχετιζόμενα ἔγγραφα, παρηκολούθησαν δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ Σχολῇ διδασκαλίαν τῶν Τουρκικῶν μαθημάτων.

Ἐκκλησία Ἀμερικῆς

Ὑπὸ τῆς Βουλῆς καὶ τῆς Γερουσίας τῆς Μιννεσώτας ἀνεγνωρίσθη ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὡς μίᾳ ἐκ τῶν τεσσάρων Ἐπισήμων Θρησκευτικῶν Ὁμολογιῶν. Μέχρι τοῦδε εἶχον ἀγνωρισθῆ ἐκ τῶν Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν ἡ τῶν Διαμαρτυρομένων καὶ ἡ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν, ἐκ δὲ τῶν ἄλλων θρησκείων ἡ Ἰουδαϊκὴ. Ὡσαύτως ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῆς Καλιφορνίας ἀνεγνωρίσθη ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ὡς μίᾳ τῶν «Μειζόνων Θρησκειῶν». Ὅτω σήμερον ἐν Καλιφορνίᾳ ὡς «Μειζόνες Θρησκείαι» θεωροῦνται ἐκ τῶν χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ, ἡ τῶν Διαμαρτυρομένων καὶ ἡ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν. Ὡς «Μειζὼν Θρησκεία» ὡσαύτως ἔχει χαρακτηρισθῆ καὶ ἡ Ἰουδαϊκὴ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων διωρίσθη Ἐξάρχος τοῦ Παναγίου Τάφου ἐν Ἀθήναις ὁ Πανοσ. Ἀρχιμανδρὶτης κ. Ἀνατόλιος, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ μετακαλουμένου εἰς Ἱεροσόλυμα Παν. Ἀρχιμανδριτοῦ κ. Ὑακίνθου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Μεταδίδεται ἐκ Μόσχας ὅτι ὁ Πατριαρχικὸς Ἐξάρχος Ἀμερικῆς Ἀρχιεπίσκοπος Βόρις, εἰς τὸν ὅποιον δὲν ἐπετράπη ἀπὸ τὰς ἀρμοδίας Ἀμερικανικὰς ἀρχὰς ἡ παραμονὴ του ἐν Ἀμερικῇ, μετετέθη εἰς τὴν χηρεύουσαν Ἀρχιεπισκοπὴν Ὁδησσὸ καὶ Χερσῶνας. Εἰς ἀντικατάστασιν τούτου ὁ Πατριάρχης Μόσχας κ. Ἀλέξιος ὠνόμασεν Ἐξάρχον αὐτοῦ ἐν Ἀμερικῇ τὸν Ἐπίσκοπον Διονύσιον Διασέγκο. Ὁτοσ ἦτο Ἐπίσκοπος Σικάγου, τελῶν ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ὑπὸ τὸν Μητροπολίτην Λεόντιον αὐτονόμου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς.

— Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ἀφαιρῶναι εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Φεβρουαρίου 1957 δύο σελίδας εἰς τὴν περυσινὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν ἀδελφὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν τῆς ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Δωρόθεον Ἑλληνικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀντιπροσωπείας. Τὸ περιοδικὸν δίδει εὐρεῖαν περίληψιν τοῦ χρονικοῦ τῆς ἐπισκέψεως καὶ μετὰ ταῦτα καταλήγει ὡς ἐξῆς:

«Ἡ ὑποδοχὴ τὴν ὅποιαν ἐπεφύλαξεν ἡ Σερβικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὴν ἀντιπροσωπείαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετ' ἐπι κεφαλῆς τὸν περι-

σπούδαστον Προκαθήμενόν της παρέχει σαφή εικόνα της επικοινωνίας μεταξύ των δύο αδελφών λαών, τούς όποιους συνδέει ή ένότης της πίστεως, τó Ιστορικόν παρελθόν, ό κοινός άγών κατά των τυράννων και ή κοινή έπιθυμία περί ειρήνης.

«Χαίρουσα διά την σύσφιγξιν των αδελφικών δεσμών μεταξύ των όμοδόξων 'Εκκλησιών, ή Ρωσική 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία έπιθυμεί διακαώς νά συνεργήση εις την περαιτέρω συσπείρωσιν όλων των όρθόδοξων χριστιανών και άνοίγει την άγαπώσαν άγκάλην της εις όλους τους έπιδιώκοντας «τηρείν την ένότητα του Πνεύματος έν τώ συνδέσμω της ειρήνης» (Έφεσ. 4,3).

«Η 'Ελληνική 'Εκκλησία είναι μία έκ των όλγων Αύτοκεφάλων 'Εκκλησιών, αντιπρόσωποι των οποίων άκόμη δέν έπεσκέφθησαν την χώραν μας, με τās όποιās δέν έσχομεν αδελφικόν άσπασμόν και κοινήν προσευχήν εις τους ναούς μας. Η έλευσις των θα χαροποιήση τόν 'Αγιώτατον Πατριάρχην κ. 'Αλέξιον, ό όποιός έστειλε πρόσκλησιν εις τόν Μακαριώτατον 'Αρχιεπίσκοπον 'Αθηνών και πάσης 'Ελλάδος κ. Δωρόθεον, όπως έπισκεφθῆ την Ρωσικήν 'Ορθόδοξον 'Εκκλησίαν. Έγκάρδιον ύποδοχήν θα έπιφυλάξουν εις την αντιπροσωπεύαν αυτήν και όλοι οι πιστοί, οι όποιοι γνωρίζουν ότι έξ 'Ελλάδος άνέτειλεν ήμίν τó φώς της άληθείας του Χριστού, ότι τó "Άγιον "Όρος ύπήρξεν ή πνευματική πατρίς του μοναχισμού μας και ότι οι μεγάλοι πρωτοδιδάσκαλοι των Σλαύων Κύριλλος και Μεθόδιος συνετέλεσαν εις την ένταξιν του λαού μας εις τόν πανανθρώπινον πολιτισμόν».

— Είς τó ίδιον τεύχος του περιοδικού του Πατριαρχείου της Μόσχας αναδημοσιεύονται έν περιλήψει από τó φύλλον της «Εκκλησίας» της 1ης Δεκεμβρίου 1956 : α) Τó άρθρον του πρώην Νευροκόπιου κ. Γεωργίου «Τó ζήτημα της ένωσης Κοπτών και 'Ορθόδοξων», β) ή είδησις ότι απέβίωσεν ό Πατριάρχης της Κοπτικής 'Εκκλησίας Γιούσαμπ (Ίωσήφ) ό Β', γ) ή άναπόκρισις έκ του 'Αγίου "Όρους περί της μεταπολεμικώς παρατηρουμένης άσυνήθους κρίσεως τούτου εις έμψυχον ύλικόν, δ) Τó σημείωμα περί του έορτασμού του άργυρου ίωβηλαίου της ένδόξου πατριαρχίας της Α.Θ. Μακαριότητος του Πατριάρχου 'Αντιοχείας κ. 'Αλεξάνδρου του Γ' και ε) ή είδησις περί της ένάρξεως του χειμερινού προγράμματος διαλέξεων και συγκεντρώσεων του σωματίου της 'Αγγλίας «'Αγ. 'Αβανός και Σέργιος», τó όποιον επιδιώκει την μεταξύ των 'Αγγλικανών και των 'Ορθόδοξων προσέγγισιν.

— Είς βραχύ σημείωμά του τó περιοδικόν του Πατριαρχείου της Μόσχας τονίζει ότι έπεσκέφθησαν τó "Άγιον "Όρος κατά τó παρελθόν έτος πολλοί έπιστήμονες, προσκυνηταί και περιηγηταί. Η πλήμμυρα αυτή των έπισκεπτών όφείλεται εις τó γεγονός, ότι τó "Άγιον "Όρος από παλαιωτάτων χρόνων τυγχάνει μέγα κέντρον μοναστικής ζωής, τó όποιον διεφύλαξεν άπειρους θσαυρούς έκκλησιαστικής ζωγραφικής και αρχιτεκτονικής και πολυάριθμα άρχαία χειρόγραφα. 'Ακολούθως τó περιοδικόν γράφει ότι ό Διοικητής του 'Αγίου "Όρους κ. Κωνσταντόπουλος συνεργάζεται στενώς με την 'Ιεράν Κοινότητα, ότι ένδιαφέρεται μεγάλως διά τó "Άγιον "Όρος και ότι έχει σαφή έπίγνωσιν της σπουδαιότητος των έν αύτώ διαφυλασσομένων κειμηλίων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Η Σύνοδος της 'Ιεραρχίας της 'Εκκλησίας της Σεργίας, της όποιās αί συνεδριάσεις διήρκεσαν από της 19ης μέχρι της 29ης Μαΐου 1957, ήσυχολήθη κυρίως με διάφορα οικονομικής φύσεως ζητήματα. Είς την τελευταίαν συνεδρίασιν της ή Σύνοδος της 'Ιεραρχίας έξέλεξε τόν Ιερομόναχον κ. Παύλον Στόϊτσεβιτς ως 'Επίσκοπον Πρεζρένης. Ο Ιερομόναχος κ. Παύλος Στόϊτσεβιτς είναι πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Βελιγραδίου και μάλιστα ήλθε και

εις 'Αθήνας δι' εύρυτέρας θεολογικής σπουδās ως ύπότροφος της 'Εκκλησίας της 'Ελλάδος.

— Ο Γραμματέυς του Γιουγκοσλαβικού 'Ομοσπονδιακού 'Εκτελεστικού Συμβουλίου κ. Βέλκο Ζέκοβιτς έδεξιώθη την 23ην Μαΐου έ.έ. εις τās αίθούσας του 'Ομοσπονδιακού 'Εκτελεστικού Συμβουλίου τόν Μακαριώτατον Πατριάρχην των Σέρβων κ. Βικέντιον και τās μέλη της Συνόδου της 'Ιεραρχίας της Σεργικής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας. Κατά την διάρκειαν της δεξιώσεως, εις την όποιαν παρέστησαν ό αντιπρόεδρος της κυβερνήσεως κ. 'Αλεξάνδρος Ράνκοβιτς και πολλοί ύπουργοί, ό Γραμματέυς του 'Ομοσπονδιακού 'Εκτελεστικού Συμβουλίου κ. Βέλκο Ζέκοβιτς προσεφώνησε τόν Πατριάρχην κ. Βικέντιον, ειπών ότι κατά τó παρελθόν έτος έσημειώθησαν θετικά άποτελέσματα εις τās σχέσεις μεταξύ της Σεργικής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας και του Κράτους. Ο κ. Βέλκο Ζέκοβιτς έξήρε ιδιαιτέρως ώς θετικόν γεγονός τó ότι εύρέθη δυνατότης νά γίνουν ένέργειαι προς διευθέτησιν των έκκλησιαστικών πραγμάτων εις την Σεργικήν Μακεδονίαν. Οδτος άνεφέρθη έπίσης και εις την σημαντικήν δραστηριότητα της Σεργικής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας εις την άποκατάστασιν και σύσφιγξιν των δεσμών της με τās 'Ορθόδοξους 'Εκκλησίας του 'Εξωτερικού. Πάντα ταυτα, ειπεν, ύπήρξαν έπωφελη διά την Σεργικήν 'Εκκλησίαν, συνέβαλον δέ και εις τās άγαθās σχέσεις με τó Κράτος. Τέλος οδτος έξέφρασε την εύχην όπως αί σχέσεις αυται άποβούν έτι καλύτεραι κατά τās έπόμεινα έτη.

'Απαντών εις την προσφώνησιν του κ. Ζέκοβιτς, ό Πατριάρχης των Σέρβων κ. Βικέντιος, αφού ηύχαρίστησε διά την ώραίαν δεξίωσιν, ειπε τās έξης : «'Επιτρέψατέ μοι όπως ταυτοχρόνως εύχαριστήσω τó 'Ομοσπονδιακόν 'Εκτελεστικόν Συμβούλιον διά την βοήθειαν προς τακτοποίησιν των οικονομικών της Σεργικής 'Ορθόδοξου 'Εκκλησίας. Θά άναφέρω μόνον την κοινωνικήν ασφάλισιν του σεργικού όρθόδοξου κλήρου, ως και την χορήγησιν βοήθειās προς κάλυψιν του έλλειμματος του προϋπολογισμού και της εισφοράς διά την κοινωνικήν ασφάλισιν. 'Εκτός της βοήθειās αυτής τó 'Ομοσπονδιακόν 'Εκτελεστικόν Συμβούλιον παρέσχεν εις την 'Εκκλησίαν μας και ήθικην και ύλικήν ύποστήριξιν και βοήθειαν προς διατήρησιν των δεσμών με τās άλλας 'Ορθόδοξους 'Εκκλησίας, και τοιουτοτρόπως κατέστη δυνατόν τó ταξίδιον της 'Εκκλησιαστικής 'Αποστολής μας εις την 'Ελλάδα και την χώραν της Σοβιετικής Ένωσεως ως και ή έλευσις της 'Ελληνικής 'Εκκλησιαστικής 'Αποστολής εις την χώραν μας, έλπίζομεν δέ ότι τó 'Ομοσπονδιακόν 'Εκτελεστικόν Συμβούλιον θα διευκολύη και εις τó μέλλον την έλευσιν άλλων έκκλησιαστικών αντιπροσωπειών προς έπίσκεψιν της 'Εκκλησίας μας. Δέν θα ήδυνάμην νά παραλείψω νά άναφέρω και νά μη εκφράσω ιδιαιτέρως εύχαριστίας προς τó 'Ομοσπονδιακόν 'Εκτελεστικόν Συμβούλιον διά την συμπάρστασιν εις την έπίλυσιν του ζητήματος της διευθετήσεως των έκκλησιαστικών πραγμάτων εις την Λαϊκήν Δημοκρατίαν της Μακεδονίας». 'Εν κατακλείδι ό Πατριάρχης κ. Βικέντιος έτόνισεν ότι ή Σεργική 'Ορθόδοξος 'Εκκλησία, της όποιās τās όρια συμπίπτουν με τās όρια του Κράτους και του λαού και της όποιās ή τύχη είναι συνδεδεμένη με την τύχην του λαού της εκτιμώ και θα εκτιμώ την μέχρι τούδε βοήθειαν, ή όποία παρεσχέθη εις αυτήν υπό τó Κράτους.

ΡΩΜΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ως πληροφορούμεθα έκ του ρωμαιοκαθολικού τύπου της 31η Μαΐου έωρτάσθη ή συμπλήρωσις έκατονταετίας από της γεννήσεως του 'Αχιλλέως 'Ράττι, μετέπειτα Πάπα Πίου ΙΑ'. Οδτος διεκρίθη ως ό Πάπας της Καθολικής Δράσεως, ως ό Πάπας των 'Ιεραποστολών, ως ό Πάπας της 'Επιστήμης, ως ό Πά-

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

'Ιερὰ Μητρόπολις Θεσσαλονίκης

*Έχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 46 καὶ 47 § 1 ἐδ. 1 τοῦ Α.Ν. 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως καταλάβωσι τὴν κενὴν Ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ 'Εφημερίου τῆς Ἑνορίας τοῦ 'Ιεροῦ Ναοῦ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Θεσσαλονίκης, ἵνα ὑποβάλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης σχετικῆν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου νὰ προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 1ῃ 'Ιουνίου 1957

† Ὁ Θεσσαλονικῆς Παντελεήμων.

'Ιερὰ Μητρόπολις Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων

*Έχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ἀρθρον 46 τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Νόμου 2200/40 «Περὶ 'Ιερῶν Ναῶν καὶ 'Εφημερίων» προσκαλοῦμεν τοὺς βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν χηρεύουσαν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τῆς ἑνορίας Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Χαλκιάδων. ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ σήμερον ὑποβάλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖά μας τὰ ὑπὸ τοῦ ἀρθρου 48 τοῦ αὐτοῦ Νόμου ὀριζόμενα δικαιολογητικὰ ἔγγραφα τῶν προσόντων αὐτῶν προκειμένου, ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων διὰ τὴν ὡς ἄνω ἑνορίαν.

Ἐν Καρδίτῃ τῇ 5ῃ 'Ιουνίου 1957

† Ὁ Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων Κύριλλος.

πας τῆς Λειτουργικῆς, ὡς ὁ Πάπας τῶν Ἐγκυκλίων καὶ ὡς ὁ Πάπας, ὅστις ἀνεκήρυξε πολλοὺς ἁγίους.

— Ἡ Πολωνικὴ κυβέρνησις τοῦ Γκομούλκα ἀπέδωκεν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχὰς τῆς Πολωνίας τὰ ἀρχεῖα τοῦ καρδινάλιου Χλόντ, Πριμάρτου τῆς Πολωνίας μέχρι τοῦ 1948. Τὰ ἀρχεῖα αὐτὰ ἀνερχόμενα εἰς 469 τόμους καὶ διαλαμβάνοντα δοκουμέντα διὰ τὴν ναζιστικὴν κατοχὴν, εἶχον κατασχεθῆ ὑπὸ τῶν Γερμανῶν καὶ ἀποσταλῆ εἰς Γερμανίαν.

— Καθ' ἣ ἠγγέλθη ἐκ τοῦ Ἀστέως τοῦ Βατικανοῦ, ἡ Α. Ἁγιότης ὁ Πάπας Πίος ΙΒ', κατὰ τὴν ὁμαδικὴν ἀκρόασιν τῆς 29ης Μαΐου, ἐδέχθη 15.000 ἄτομα εἰς τὴν Βασιλικὴν τοῦ Ἁγίου Πέτρου.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

*Ἐν νέον δείγμα τῆς νοσταλγίας, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται ὁ Προτεσταντικὸς κόσμος διὰ τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας καὶ ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, εἶναι μία πρόσφατος διακήρυξις τοῦ Συνδέσμου τῶν «Μετερρυθμισμένων Ἐκκλησιῶν» τῆς Γερμανίας, δημοσιευθεῖσα τὴν 15ην Μαρτίου ἐ. ἐ. ἐν τῇ «Μετερρυθμισμένη Ἐκκλησιαστικῇ Ἐφημερίδι» («Reformierte Kirchenzeitung»).

Μεταξὺ ἄλλων ἐν τῇ διακήρυξί τούτῃ λέγονται τὰ ἑξῆς : «Ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐν τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ ἔχει διατάξει, ἵνα οἱ ἄνθρωποι μετανοοῦν, δι' αὐτὸ ἐδωκεν εἰς τοὺς ἀποστόλους τὴν ἐξουσίαν τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν ἐν Χριστῷ. Ἡ ἐξουσία αὕτη μετεδόθη καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν...». Τὸ καθ' ἑξοχὴν ἀρμόδιον πρόσωπον, ἵνα δέχεται τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἀδελφῶν καὶ νὰ ἀπαγγέλλῃ τὴν συγχωρητικὴν εὐχὴν εἶναι «ὁ ἱεροκήρυξ» (=ὁ ἱερεύς).

— Ὁ Dr. Otto Dibelius, ἐπίσκοπος τοῦ Βερολίνου, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀντικείμενον σφοδρῶν ἐπιθέσεων ὡς «εὐλογῶν τὰ ὄπλα» καὶ προετοιμάζων τὴν Γερμανίαν διὰ νέον πόλεμον. Ἡ σύνοδος τῆς Εὐαγγελικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀνατολικοῦ καὶ Δυτικοῦ Βερολίνου διεμαρτυρήθη ἐντόπως διὰ τὴν ἐπιθεσιν ταύτην.

ΚΛΗΤΗΡΙΑ ΕΠΙΚΡΙΜΑΤΑ

Πρὸς τὸν Διάκονον Ἀλέξανδρον Μακαρατζῆν (ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν, ἐνεργούντος ὡς ἀνακριτοῦ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 65/Δ/30.5.56 ἐντολῆς τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τῆς ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὴν 22αν Ἰουλίου ἐ. ἐ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 9ην π.μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῇ Μαΐου 1957

Ὁ Ἀνακριτῆς

Ἀρχιμ. Δαμασκηνὸς Λαζαρίδης

Πρὸς τὸν Διάκονον Νικόδημον Ἀποστολάκην (ἀγνώστου διαμονῆς)

Καλοῦμέν σε, ὅπως ἐμφανισθῆς ἐνώπιον ἡμῶν, ἐνεργούντος ὡς ἀνακριτοῦ δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. πρωτ. 226)Δ/4.5.57 ἐντολῆς τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, καὶ εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου Θεσσαλονίκης, τὴν 22αν Ἰουλίου ἐ. ἐ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 9ην π.μ., ἵνα ἀπολογηθῆς ἐπὶ ἀποδιδόμενων σοι κατηγοριῶν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20ῇ Μαΐου 1957

Ὁ Ἀνακριτῆς

Ἱερεὺς Βασίλειος Παπουτσόπουλος

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου (†) Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Ἡ Ἐκκλησία Βουλγαρίας (865 - 1938). Ἐπιμελεῖα Ἰωάννου Σπ. Ράμφου, π.θ., Προσφυτέρου. Ἐν Ἀθήναις 1957, σελ. 96.

Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Θέμελη, Ἀρχιγραμματέως Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἡ κοσμητικὴ φρασεολογία εἰς τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον ἐν τῇ ἐν χρήσει Ὑμνογραφίᾳ. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας», τόμος ΚΗ, τεῦχος Β' 1957. Ἀθῆναι 1957. Σελ. 19.

“ΕΚΚΛΗΣΙΑ,”

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

*Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΝΤΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Ἀθηνῶν ΔΩΡΟΘΕΟΣ

† Ὁ Ἀλεξανδρουπόλεως ΙΩΑΚΕΙΜ

† Ὁ Κασσανδρείας ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Θεοδοσίου Κ. Σπεράνσα, Μετὰ τὴν νέαν καταδικὴν εἰς θάνατον.

Τὰ ὀνομαστήρια τῆς Α.Μ. τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Παρατηρήσεις τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου κ. Δωροθέου ἐπὶ ἐπισήμων γνωμοδοτήσεων Εἰσαγγελίου Ἀρείου Πάγου.

Σεβασμ. Μητροπ. πρ. Δήμου κ. Βασιλείου, Παρθενίου Τύμβα, Μητροπολίτου Κυρήνης, πρὸς Ἰωάννην Καποδίστριαν ἐπιστολαί.

Θεοφ. Ἐπισκόπου Ῥηγίου κ. Μελετίου, Ἡ Θεολογία τῆς χάριτος κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον.

Αἶδισ. κ. Ζάνου Γουγγουτᾶ, Πῶς θὰ ἐκλιζώσωμεν τὸ αἶσθημα μειονεξίας ἀπὸ τὰ τέκνα μας.

Παρατηρήσεων στήλη.—Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.—Προκηρύξεις ἐκλογῆς ἱερέων.—Βιβλιογραφία.

*Υπεύθυνος Τυπογραφείου : ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΡΟΥΤΣΗΣ

*Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις, Ἰασιῶ 1.